

Розділ 1. Інтимна нарада

Вечоріло і по всій квартирі розповзалися сутінки. Але заняттю, що відбувалося в спальні – вони лише сприяли. Ось парочка розділилася й чоловік, важко дихаючи, опустився на ліжко зі словами:

– Ти навіть не намагалася прикидатись, що любиш його...

– А навіщо? Він частина тієї, котру ти шалено кохав, а зі мною лише через гроші, – незадоволено посміхнулася жінка, поправляючи скуйовджене волосся.

– Але ж наразі ти навіщось демонструвала пристрась? – пішли розбірки недавньої близькості між подружжям.

– Та якби я не підіграла, то в тебе взагалі нічого б не вийшло. Ти ж навіть на мені думаєш лише про сина...

– Це неправда, Ліно. А коли й так, то лише тому, що ти стала стервозно передбачувана. Тому я й не маю бажання бути з тобою таким, як раніше. Ти в ліжко, наче на роботу приходиш! – жалівся чоловік.

– До речі про роботу. В мене є дуже нагальна справа. Не сумуй! – зірвалася з постелі дама та помчала до ванної кімнати, а чоловік зітхнув й мовчки подивився на годинника.

Підслухана інтимна нарада, дійсно відбувалася у звичайному шлюбному ліжку. Сорокап'ятирічний чоловік – це Валентин Наумович Лісогір, відомий і шанований бізнесмен, що займається міжнародними вантажоперевезеннями та володіє цілим арсеналом крупногабаритного автотранспорту.

А його незадоволена половинка – сорокарічна Ліна Жур. Саме вона, двадцять років тому, закохалася у звичайного водія-далекобійника, котрий працював на фірмі її батька. Молодий чоловік мав тоді кохану дружину й п'ятирічного сина Артема. Але це не завадило самозакоханій татовій доні скалічити молоду родину водія й наробити купу лиха.

Дівчина йшла до своєї мети так настирливо, що не помітила, як розбила чужі долі. Вона привласнила собі того, хто їй не належав й Валентин

Лісогір легко опинився в її ліжку. Про те, що прийшла біда він зрозумів лише коли молода дружина наковталася пігулок та й заснула мертвим сном.

Добре, що Артемчик був ще зовсім маленьким і пережив страшну втрату не дуже важко. Правда він довго допитувався: куди поділася його мама? Але вся рідня, традиційно запевняла дитину, що мама поїхала далеко й повернеться нескоро...

Невдовзі розлучниця стала законною дружиною й молодий водій Лісогір зажив новим, набагато пристойнішим життям. З вдячності за виконання бажань коханої донечки, старий Жур не тільки подарував молодятam нову трикімнатну квартиру, а й переписав на зятя майже весь свій бізнес. Він вперто навчав колишнього далекобійника тонкощам справи та знайомив з потрібними людьми. Без відриву від цього навчання, цілеспрямований Валентин закінчив фаховий виш і став повноцінним членом міської еліти.

Здавалося тільки одна біда нескінченно переслідувала родину Лісогіра. Між молодого розпеченою дружиною та пасинком точилися суперечки, з будь-якого приводу. Татова доня продовжувала займатися лише собою й навіть не намагалася приділяти хоч якоїсь уваги синові свого чоловіка. Тому й ріс Артемчик під наглядом нянь та виховательок, котрі мінялися швидше, ніж погода на вулиці.

За звичкою, Ліна тринькала гроші на салони краси та мандрувала з чисельними подругами по бутіках міста на власному авто. Зрозуміло, що завдяки справі батька водити вона вміла не гірше, ніж її нинішній чоловік.

Лише коли Артем пішов до школи, він дізнався, що його мама померла. Вони поговорили з батьком і той розповів, що матуся «дуже хворіла». Ну, не міг він повідати синові, що зрадив кохану жінку й вона вкоротила собі віку. Адже тоді малий, як мінімум, втік би з дому! А так він просто замовк та майже місяць взагалі ні з ким не розмовляв.

Хоча Ні. Єдиний, кому Артемка залишив шлях до свого серця відкритим – був вірний друг, що жив у сусідньому під'їзді. Свого однокласника, Євгена Топчія,

хлопчик називав рідним братом. Разом вони прогулювали уроки, разом готували домашку, а коли закінчили школу залишились нерозлучними. Обидва вступили до дорожньо-транспортного університету, а закінчивши, стали залюбки ганяти Європою батькові фури.

Звісно хлопці могли працювати в офісі з підлеглими, але навіть Валентин Наумович вважав, що світ треба роздивитися молодими очима, а вже потім протирати штани в кабінетах.

Було у хлопців ще одне на двох улюблене заняття. Названі брати пристрасно любили гру в боулінг. Друзі навіть охрестили їх «шотландською парочкою». Це через те, що на різних змаганнях, працюючи в парі на одній доріжці, їм не було рівних. Так і причепилося прізвисько, наче гаряча смола, але вітрогони з-за Дніпра тільки поблажливо всміхалися та весело жили своє молоде життя.

Розділ 2. Нерозлучні друзі

Напередодні хлопці повернулися з довготривалої поїздки до Гамбурга. Нічого надзвичайного та подорож не віщувала, але при перетині відразу кількох кордонів мали місце деякі ускладнення. Ні, не через товар у фурах, а через бойкоти окремих груп людей. Це забирало більше часу та додавало нервів.

Відразу після повернення додому, друзі опинилися в місцевому центрі відпочинку під назвою «Максимум», де вони постійно зависали. Звісно спочатку пограли в боулінг та кілька разів перемогли своїх затятих суперників, а потім пішли відсвяткувати до місцевого пивбару.

— Арте, давай ще зайдемо до більярдної, а вже потім - відсипатись, — запропонував Євген.

— Жеко, ти навіть не семижильний, а якийсь нескінчений. Я після бару відразу - додому. Пів дня вже очі злипаються, — чесно зізнався Артем.

— А це тому, що в дорозі я спав за графіком. А ти, як підчепив ту довгоногу краљу, то мучив її до ранку. Добре, що при дорозі намалювався кемпінг, бо я не знав: куди від вас подітись? — жартував

дипломований напарник. – Ти хоч запитав: як її звати? Чи лише м'язи на дівчині розминав?

– От ти дурко! Ну, як би нам до ранку спілкуватися без імен? Лєра, здається. Хоча не думаю, що це її справжнє ім'я, – вже давно вивчив професійний статут «дорожніх путан» Артем.

– А телефончиками обмінялися, чи то була одноразова акція? – задоволено попивав темне пиво Євген.

– Вона давала, але навіщо це мені? Жеко, ти ж знаєш, я на довгі стосунки не здатен. Надивився вдома на ту байду під назвою «шлюб». Не думаю, що взагалі колись відважусь. Атосе, нам ще по келиху й рахунок! – покликав Артем бармена, якого всі чомусь називали ім'ям мушкетера.

Коли хлопці виходили з бару, молодий Лісогір майже спав. Він зовсім не помітив дівчину-офіціантку й трохи зачепив її тацю. По залі розсипався посуд і їжа. Адміністратор миттю накинулась на дівча й від того, що сталося, сон Артема як рукою відняло. Він уважно подивився на розгнівану співробітницю закладу та grimнув:

– Мадам, чого це Ви розходилися не за адресою? Всі ж бачили, що винен я. Тоді чого кричати на дівчину? Наразі приберуть та й сидіть собі далі, без діла, в кутку.

Потім він дістав з портмоне дві сотні євро, склав бутончиком й демонстративно запхав адміністраторці в декольте.

– Тут вистачить ще й Вам нерви підлікувати! – зухвало посміхнувся він.

Молодий Лісогір розумів, що втома плюс пиво давалися взнаки, але перелякані очі дівчини миттю вразили його. В тих синіх озерах мерехтіли сльози і якийсь неймовірний страх. Тому Артем уважно вп'явся в збурені очиці старшої по залу та владно додав:

– І ще одне: якщо звільните або хоч якось покараєте дівчину, то

клянуся, що на районі жодна забігайлівка Вас на роботу не візьме. Я перевірю, о'кей?

– Та добре, пане Лісогір... Я ж нічого не сказала. Просто замовлення довго готували, а тут на тобі, – бідкалася адміністраторка.

– Це Ви наразі до мене так звернулися? – знайшов на кому відірватись за складну поїздку Артем.

– Ні в якому разі, випадково вирвалось. А ти йди з-перед очей! Не рюмсай на людях. І взагалі сьогодні більше до столиків не виходь. Слава Богу, є ким замінити, – зверхньо розмовляла з дівчиною дама.

Євген Топчій стояв поруч та лише мовчки кивав головою. Він знав, як бісить його товариша цей командний тон. Адже мачуха Артема все життя розмовляла вдома саме так. А значить комусь зараз будуть ще більші непереливки... Він не помилився. Артем глянув на бейдж дамочки й додав:

– Римма? Так там написано?

– Саме так, пане Лісогір, – смиренно опустила очі жінка.

– То от що я скажу Вам, Риммо. Мені здалося, що в даній ситуації саме Ви повелися непрофесійно. Все потрібно було залагодити тихо й непомітно, а Ви влаштували якийсь базар. Ми з товаришем багато де буваємо й бачили різне. Тому, думаю, що Вам не завадить згадати молодість та попрацювали з тацею в залі.

– Згляньтеся, пане Лісогір! Мене ж підлеглі засміють, – зойкнула адміністраторка.

– Тобто кричати Ви навчилися, а працювати не любите? Добре, тоді я скажу директору, щоб він Вас звільнив.

– За що? – щиро перелякалася дама, бо розуміла, що молодий Лісогір не жартує.

– А Ви розмовляли зі мною в неприйнятному тоні, правда Жеко? – підморгнув другу Артем та мовчки просив підтримки. Євген лише посміхнувся й відповів:

– Ну, хіба що зовсім трішки, мадам! Але я б радив Вам попрацювати біля столиків.

Тепер у свавільної дамочки закапали сльози з очей, але хлопці вже були на виході з закладу. Вони пішли по домівках відсипатись. А через жалюзі, з кухні, їм вслід дивилися заплакані сині очі юної офіціантки з «Максимуму».

Розділ 3. Зіпсований настрій

Артем прокинувся, коли травневе сонце вже гралося веселими променями по всій його кімнаті. Хлопець блаженно потягнувся та схопив телефон. Гаджет показував пів на десяту. Тобто у власному ліжку він спав так солодко, що будильника взагалі не чув.

Молодий чоловік зірвався на ноги, миттю привів до ладу ліжка та в плавках рвонув до ванної. Як правило в цей час дурна мачуха вже тягалася по салонах, а батько працював в офісі. Тому дотримуватися пристойності було ні перед ким.

Коли він ніжився під прохолодними струменями води – забринів телефон. Артем не любив кидати щось напівдорозі. Він швиденько закінчив вранішню процедуру й лише тоді відповів:

– Привіт, напарнику! Чого ти мене раніше не розбудив?

– А навіщо розряджати техніку? Ти ж спиш завжди, наче вбитий. Все одно б не почув, – лагідно відповів Євген.

– Саме так і було, я щойно з постелі. Треба будильник голосніше встановити.

– Точно глухий. Кажу ж тобі: марна справа той звук. Якщо ти спиш, то все байдуже, навіть в дорозі. Що сьогодні пропонуєш: до офісу чи в гараж? – у Євгена теж відчувався гарний настрій.

– А куди ти хочеш? – передав рішення другу Артем.

– Я б пішов до гаража, але ж бос потім заколує розмовами про звіт. Пішли спочатку до паперів, друже, – розмірковував Євген.

– Згода, скоро буду в офісі. Я лишень на мить до «Максимуму» заскочу. Дізнаюсь: чи виконуються мої вчорашні настанови, – додав Лісогір.

– Якби я тебе зроду не знав, то подумав би, що та крихітка тебе зачепила...

– Жеко, але ж це я її зачепив! – миттю відкараскався від натяку Артем та десь глибоко всередині відчув дивну тривогу.

– Добре, чекатиму на тебе в офісі, – згодився Євген і відключився.

Молодий красунчик Лісогір натягнув на підкачану мускулатуру новеньку теніску, що прикупив у порту Гамбурга, улюблені джинси, весело зав'язав чудернацьким вузлом кросівки й стукнув дверима квартири.

У дворах ще доцвітали каштани. Їх пелюстки обсипали всю землю й аромат стояв такий, якого не зустрінеш ніде в світі. Артем вдихнув солодке повітря на повні груди та з посмішкою зайшов до вчорашнього закладу. Ясно, що зранку він був ще зачинений, але охоронець привітно кивнув і пропустив хлопця всередину.

Сьогодні в залі працювала нова зміна: прибиральниці драїли підлогу, а офіціантки – столи. Не секрет, що дівчата підробляли прибиранням й так отримували більшу зарплатню. Тільки Атос незмінно стояв за стійкою й наче робот протирав келихи, але ні Римми, ні маленької красуні в залі не було. Артем підійшов до бару й сів. Бармен автоматично протер перед гостем стійку та ввічливо спитав:

– Що зранку подати, пане Лісогір?

– Ні, дякую Атосе. Для випивки ще ранувато. Я хотів дізнатись: а де та вчорашня базарна тітка? І маленької красуні щось не видно...

Атос посміхнувся у свої гарні тоненькі вуса й відповів:

– Класно ж ти вчора нашу Римму відходив. Набридла всім тут своїми нервами. Та що візьмеш з сорокарічної одиначки? А малої ми тут, мабуть, більше не побачимо.

– Тобто не послухалась мене ваша кікімора й звільнила малечу? – миттю напнулись вени на скронях молодика. – Хто у Вас сьогодні в адміністрації головний?

– Ні, Артеме. Римма тут ні до чого. Вона після твоєї вчорашньої пропозиції взагалі на лікарняний пішла. А Янку хазяїн забрав.

– Ту дівчинку звати Яна? – знову відчув щось дивне в собі Артем. – А куди й навіщо її забрали? Хіба у Вас мережа закладів?

– Знову не вгадав. Я кажу не про виконавчого директора, а про власника...

– Не зрозумів? – зовсім розгубився молодик, що об'їздив уже майже всю Європу, трохи зачепив Азію та наразі уточнив: – Вашого власника чи її? Вона що заміжня?

– Дивна історія взагалі, як для нашого часу... – знітився бармен та прикусив язика.

– Борю, я чекаю! – нетерпляче grimнув Артем і назвав хлопця справжнім ім'ям, а це вже не віщувало нічого доброго. Той зрозумів, що втрапив у халепу, але пояснив:

– Розумієш, пане Лісогір, з малою не все так просто. Розповідають, що її мати застрягла серед боргів. А наш власник їх сплатив, тільки навзаєм забрав собі Янку...

– Борю, ти при своєму розумі? Що значить: забрав собі? Вона ж не корова чи коза, а жива людина, – від подібних слів Артем підвівся на ноги й відчував, що йому бракує повітря.

– Це вже: як кому. А наш господар все міряє грошима та зважає на свій розсуд. Я думав, що Янка в нього на господарстві, але дівчата пліткують, що тримає малу за наложницю. Може й не знущається, синців я не бачив та дівчина зранку часто плакала в кутку. Взимку їй

лише вісімнадцять стукнуло, ми поздоровляли. Тьомо, та ти очима так не світи й до поліції не звертайся. Марна то справа. У Гребенюка тут все куплено, – закінчив свою розповідь бармен.

Артем слухав його, наче в комі. Наразі здавалося, що він перемістився кудись у кам'яний вік. Як таке може бути у двадцять першому столітті? Тут, посеред столиці? Це просто марення якесь!

Розділ 4. Наложниця

Годзіла, саме таке поганяло причепилось до особи, про яку почув від бармена в «Максимумі» Артем Лісогір. Можливо за потворну пику або за величезні розміри, якими нагородив Господь цю тварюку, кличка йому дуже пасувала.

Зараз він неквапливо спускався до підвалу власного особняка та тримав в одній руці чашку кави. В іншій – блюдце зі свіжоспеченим домашнім пирогом, що вже зранку приготувала кухарка.

Здоровило ногою пнув двері та зайшов до невеличкої кімнати. Там було тепло й сухо. На ліжку, лицем вниз лежала дівчина, про яку розповідав бармен. На одній з її ніжок, на металевому браслеті, красувався ланцюг. Та здавалося Яна на нього не зважала. Кажуть, людина у своєму житті, інколи звекає до будь-чого. Ось і ця малеча, перебуваючи в рабстві ненавиділа життя, але поки терпіла його...

– Кицю, я тобі солоденького приніс. Але спочатку зроби мені солодко! – почула вона страшний голос та не поворухнулась.

Тоді Годзіла підняв її за волосся. Від болю Яна розплющила заплакані оченята й злісно глянула йому в обличчя.

– Чого ти зиркаєш, мала потворо? Кажу: роби мені вранішній мінет! Та обережно, бо якщо відчую грубість, тут у підвалі й закопаю. Чула, роби кажу!

Він опустил перед дівчиною штани та підсунув до її обличчя доволі невідповідний, щодо його розмірів, маленький орган. Той вже збуджено посіпувався й прохав насолоди. А дівча спочатку прикрило красиві сині очі, секунду потрималось долонькою за лоба та взяло пеніс збоченця до

рук.

Далі Яна тяжко зітхнула, вклала гидоту до ротика й робила монотонні рухи так, наче нежива. Зате Годзіла від задоволення закинув потворну голову аж на спину й задихався від свого звірячого блаженства. На щастя пройшло лише кілька хвилин і клінічно стурбований паразит кінчив, не змушуючи дівчину довго мучитися з ним. Виходило, що в такій ситуації його чоловіча слабкість грала на користь полонянці.

– Молодчинка, навчилася таки робити це вправно. Йди відстібну. Сходи помийся та поїж нагорі. Це все без тебе приберуть, – розм’як від оргазму дикун й протер її простирадлом своє обвисле хазяйство.

Яна підвелася, попестила заанімілу від залізничної ніжку, взулася й кинулась нагору. А Годзіла збуджено дивився їй вслід та хтиво облизував свого потворного рота.

Біля душової кабінки дівчина зірвала з себе спаскуджений одяг, виблювала гидоту й довго змивала з себе жахіття свого життя. Потім одягла махровий халат, що висів поруч і вийшла до кухні. Там крутилася працююча місцева жінка Клава. Годзіла платив їй за мовчання фантастичні гроші й тому від неї на вулиці точно ніхто не чув: що відбувається за високим кам’яним парканом.

Яна налила собі кави та випила без цукру. Бо після недавньої «процедури» їй було не до солодкого. Тепер вона почувалася ліпше, але недовго, бо до кухні завалився Годзіла й потонув у ній своїм хижацьким щасливим поглядом.

– Йди нагору та одягнись, я тобі дещо прикупив. Скоро підійду, – лагідно вимовив збоченець і вийшов, а дівчина поставила чашку до мийки й тяжко зітхнула. Адже почався новий ненависний день, де вона повинна коритись цьому дикуну, а інакше він її просто вб’є та ніхто й не згадає.

Нагорі у спальні цього шизика, на величезному ліжку лежала така гидота, до якої торкатися не хотілось. Ліфчик мав звичайні ляпочки, але чашки були порожні. Тобто одягнувши це – груди залишаться оголеними. Та й трусики посередині мали розріз. Єдине, що нагадувало

нормальні речі, це пояс та ажурні сріблясті панчохи. Поки вона «вдягалася», почула шурхіт, але обертатись не бажала.

Годзіла забрів наперед та знову облизнув гидкого рота:

– Ти просто неймовірна, лялю! Такої в мене ще не було...

Страхіття сіло перед дівчиною на ліжко й миттю засунуло їй до ротика два величезних пальці. Потім виродок нетерпляче обслинив обидві свої руки й почав пестити ними оголені дівочі соски. Нічого не поробиш, під слизькими пальцями, вони збудилися.

– Сирітко, бачу, ти вже мене хочеш? І я страшенно хочу тебе скрізь...
Іди спочатку сюди, – він підхопив дівчину на руки й посадив спиною до себе на той відсутній чоловічий орган та застогнав, наче божевільний.

Яна нічого не відчувала й тільки молилась, що він саме такий. Бо якби у цього звіра хазяйство відповідало розмірам його тіла, він би вже давно зробив з неї каліку, чи розірвав на шматки. А так лише ковзав по ній чимось та змушував ненавидіти. Й судячи зі стояка того непотребу, дівчина розуміла, що він прийняв Віагру й прийдеться терпіти цю нісенітницю кілька годин.

Хворий дебіл обвозив своїм хазяйством по ній усій і здається вже трохи зморився, адже величезне тіло було немолодим та й потребувало деяких зусиль, щоб вертати своєю іграшкою на всі боки. Коли він награвся й кінчив на підлогу, то відразу вирубився. А Яна миттю скинула з себе ті мотузки й побігла знову митися...

Під потоками води дівчина намагалась аналізувати: скільки ще зможе витримати цю наругу над своїм тілом і мозком? Адже душа, якщо й була присутня в ній, то ніякої участі в нинішньому збоченому житті точно не приймала. Вона спала десь дуже глибоко й це єдине, що радувало.

Скоро Годзіла виліз надвір у діловому костюмі й тепер нагадував тварину, що зібралася на виступ до цирку. Він пороздавав слугам накази та виїхав у своєму мікроавтобусі в невідомому напрямку. А люди, що залишилися вдома полегшено зітхнули й зайнялися своїми справами.

Зрозуміло, що телефон у Яни був під заборonoю. Тому полонянка взяла книжку та й пішла на свіже повітря, посидіти між квітучих дерев її тюрми.

Розділ 5. Змова

Молодий Лісогiр був не тим хлопцем, що після почутого, залишить усе як є. І пораду бармена, не лізти до цієї справи, він забув відразу. А історія про синьооку дівчинку-невільницю тепер ще гостріше підіймала тему «батьків і дітей». Адже рідна мати спокійнісінько віддала свою дитину для наруги й знущання. Цього Артем забути вже не міг.

Кілька днів він гаряче лаявся з мачухою, без будь-якої причини. Потім взагалі схопив її улюблену чашку з написом «найкраща мама» та жбурнув об стіну так, що Ліна перелякано відскочила вбік, щоб не бути наступною.

– Валю, що відбувається? Я починаю малого боятися. Ще трохи й він мене просто приб'є, – жалілася чоловікові мачуха.

– Не знаю. Може це в нього вікове? Але ж Тьома далеко не підліток! Звісно лазить по тих клубах, а йому вже давно баба потрібна. Та не переймайся, Ліно, колись знайде, – спробував пожартувати Валентин Наумович і поїхав до офісу.

Виходить навіть стервозі, на ім'я Ліна Жур, інколи буває страшно. От коли вона влізла до чужої родини та відібрала у маленького хлопчика маму - здавалося все в порядку. Але тепер «дитині» було двадцять п'ять років, він мав професію та деякі зв'язки, а ще буйну голову на плечах. А вона - лише постаріла егоїстка, без власних дітей. Ліна зателефонувала якійсь подрузі й подалася до центру, на шопінг.

Посеред величезного гаража, в компанії пропахлих мастилом та бензином чоловіків, двоє вірних друзів займалися улюбленою справою. Тут стояли величезні МАНи й Мерседеси й роботи завжди було вдосталь.

Ось Євген щось запитав у товариша, але не отримавши відповіді, виїхав на візку з-під авто та прискіпливо подивився вгору:

– Арте, що відбувається? Останні дні ти смиканий якийсь. Грати в боулінг чи більярд відмовляєшся, напружено думаєш про щось. А потім взагалі зателефонував й відразу кинув слухавку, не сказавши чого хотів. Вибач, та я починаю переживати.

– Жеко, не бери до голови. Я тоді з мачухою до матюків погиркався. Хотів з тобою душу відвести, а коли глянув на годинника, дав задній хід. Ніч була надворі, – відверто пояснив хлопець.

– Теж мені проблема. Посиділи б у дворі, як завжди. А ще я думаю, що трохи винна та маленька фея, з синіми очима... Чи я помиляюся? – хитро примружився товариш.

– Що ти мелеш? Ні! – сховав очі Артем та знову повернувся до роботи.

Але після душевої, коли хлопці йшли в бік дому, Лісогір не витримав і якось збуджено заговорив:

– Женько, ти як ставитися до рабовласництва?

До цього вони розмовляли про гальмівний шлях, на різній швидкості багатотонників й тому подібний перехід не на жарт здивував Євгена. Він високо здійняв брови та відповів:

– Негативно. А чому ти питаєш?

Важко повірити, але Лісогір вперше за всю їх багаторічну дружбу ще й словом не обмовився про інформацію, яку нещодавно отримав від бармена «Максимуму». Саме зараз вони проходили повз заклад й Артем всередині просто кипів від бездіяльності.

– Знаєш, брате, ти йди. У мене є тут одна справа...

– Значить все-таки я правий! Сподобалася тобі та маленька квіточка, – переможно підсумував Топчій, але названий брат зірвався:

– Немає її тут! Та дитина дуже нещасна. Атос мені розповів, що вона у їх господаря в рабстві. Рідна мати віддала за власні борги. А я ще шкодую про своє життя поруч з татогою шалавою...

– Тьомо, ти оце зараз серйозно говорив чи мастила нанюхався? – не міг повірити у почуте Євген.

– Абсолютно серйозно. Не можу більше мовчати. Хочу прохати твоєї допомоги, бо сам я не справлюся, – готувався відкрити душу другові Артем.

– Коли це було, що «сам»? Навіщо ти мене ображаєш? Що треба робити? – закидав його питаннями безвідмовний Топчій. Він навіть не поцікавився: в чому справа? Бо коли знадобиться запхати голову з Артемом під гільйотинний ніж, він погодиться. Власне, наразі алегорія доцільна.

– Хочу дівчинку вкрати й переховати якомога далі від біди...

– Що? – тільки тепер дійшло до Євгена. – Арте, ти ненормальний? Нас же посадять. Вона виглядає неповнолітньою...

– А хіба неповнолітніх можна міняти, наче товар? Що, за таке не саджають? Та тварюка живе собі й процвітає, ще й хизується своїми добрими справами, – горів божевіллям погляд Артема.

– Добре-добре! Не дурій. Я ж сказав, що завжди з тобою. Але треба все обміркувати, розрахувати, а вже потім діяти. Ми ж не хочемо просто погратися у рятівників та все зіпсувати, – обійняв його за плече Топчій і виходило, що в цьому дуеті здоровим глуздом був саме він.

– Ні, бо зовсім занапастимо бідолашну. Звісно треба в когось розпитати. Але в кого? Атоса я наскрізь бачу й він більше нічого не знає. У малих офіціанток мізків немає взагалі. Мені здається, що під Римму треба копати. Шкірою чую: вона багато чого розповість, – примружив шалений погляд Лісогір.

Розділ 6. Час пішов

Сьогодні ввечері в «Максимумі» хлопці завзято грати в боулінг, а після виграшу попрямували до бару. Дивно, але за стійкою стояв інший бармен і без присутності Атоса, зал виглядав якось неправильно. Друзі замовили по пиву й тільки тепер помітили стару знайому, адміністраторку Римму. Але вона їх побачила вже давно та сиділа у

своєму кутку тишком-нишком.

Звісно потрібен був привід, щоб її налякати. Тепер за роботу взявся Євген Топчій. Він схопився за щоку, голосно скрикнув і дістав на долоню кілька горішків, а серед них маленький камінець...

Все, що відбувалося на барі не зовсім підпадало під відповідальність адміністратора, але за зміну відповідала саме вона. Лісогір миттю підняв руку і владно покликав бідолашну до себе. Римма покірно підійшла до старих знайомих та намагалася виглядати зосередженою й спокійною:

– Слухаю вас, шановні!

– Догралися Ви, мадам, зі своїм керуванням. Дивіться, що подають гостям Ваші хапуги недороблені! Женю, покажи... – лізла з Артема неймовірна злість. – Хто платитиме моєму другові за нового зуба? Зламав же, скажи?

Євген артистично мучився болем та совав язиком десь між зубів, а на долоні тримав горішки з камінцями. Римма зблідла вся й ледве животіла:

– Я не знаю, як це сталося! Шановні, дуже перепрошую! Все, що завгодно, коштом закладу. Толику, ти взагалі звільнений. А ще казав, що працював в барі на Хрещатику. Господи, та що ж це я така невдачлива? – молилася адміністраторка.

– Так, все! Я минулого разу Вас пробачив, але тепер...

– Прошу Вас! – вчепилася в руку Артема жінка та вже дійсно плакала по-справжньому. – Я одна працюю. Мені дитину треба лікувати. Не можна мені звільнитися. Хочете, я перед Вами на коліна стану?

І поповзла додолу. Але Артем був не настільки жорстоким та й не знав він про хвору дитину у цієї баби.

– Та що Ви робите? Я ж не арабський шейх. Встаньте негайно! Ви можете реабілітуватись, але інакше. Жеко, візьми попий води! Тільки зуби в склянці не залишай. Хлопче, а ти не бійся, працюй собі. Ми з

мадам дещо на самоті перетремо, – зараз друзі виглядали зовсім не як люди з вищою освітою, а раче як досвідчені водії та в них це прекрасно виходило. – Пішли, Риммо, надвір.

Жінка мовчки пішла за ними, але на вулиці тихенько запротестувала:

– Прошу Вас. Я ніколи ще не була з двома відразу...

– Мадам, у Вас зовсім дах поїхав? Ви себе в дзеркалі бачили? Навіщо Ви нам здалися? Господи, яка нещасна, – нормально заговорив Топчій й миттю забув про свої хворі зуби.

– А тоді для чого весь цей цирк? – запитала не така вже й дурна жінка.

– Ну, відразу радіти не треба. Адже в залі всі бачили ситуацію, що склалася. Та й Ваш знайомий бармен таки може залишитися без роботи. Тому концентруємо мізки й відповідаємо на питання: чітко і ясно. О'кей? – пояснив Лісогір.

– Все, що знаю розповім, – згодилася Римма.

– Дівчина, яку я тоді зачепив. Хто вона і де знаходиться зараз? Розповісте й ми Вас відпускаємо та більше не будемо чіпати. Але якщо хтось, навіть випадково, дізнається про цю розмову... Риммо, повірте, я забуду про Вашу хвору дитину й буде горе, – жорстко вимовляв кожне слово Артем.

– Хлопчики, рідненькі, я нічого не знаю. Питайте про що хочете, хоч про мій порожній рахунок у банку, але тільки не про це, – дивно засмикалася дамочка.

– Ось тепер здається тепліше! Саме про це та швиденько. Коліться, Риммо, час пішов, – суворо додав Топчій.

Жінка тяжко зітхнула, притулилася до стіни та вся тремтіла:

– Господи, прости мене! Ми з її матір'ю тут на масиві вирости, подругами були. Вона Янку нагуляла та в старій хаті жила. Ну, я й запропонувала їй взяти кредит на житло. Писали, що безпроцентний, а виявився складний. Ті проценти миттю почали рости й перетворилися

на страшну суму. А наш власник центру, Гребенюк Олег Самійлович, він заможний чоловік. Для нього таке погасити, що оком повести. Тільки у Скрипник, окрім Янки нічого не було, ось він і обміняв малу на сплату боргу. Тепер мати без дочки у старій хаті сидить. Та їй у господаря краще, він і сюди дозволив привести. Але ж ця безрука викинула на Вас тацю з їжею, тому повернулася до маєтку. Ось і все. Можна мені піти? – сповідалась гадюка та намагалася вислизнути.

– Ну ти й гидота! Добре, йди собі, – виключив диктофон Артем. – Але пам’ятай, що твоє життя на цьому записі тримається. Пішла геть та забула, що нас бачила!

Розділ 7. Підготовка спецоперації

Напарники забралися до свого Мерседеса й тільки тепер дружно розсміялися.

– Арте, я коли почув, що вона боїться з нами двома відразу, ледве не впісався від сміху. Тримався з останніх сил! – захлинався Топчій та запивав водою.

– По-твоєму це смішно? – від отриманої інформації вже надувся Артем.

– Вибач, Ромео! Та врятуємо ми твою Яну Скрипник. Тільки ж «князьок» цей осокорківський явно не простий. З дурною бабою нам підфортило, а з ним подібне не пройде. Думати треба.

– Треба. А як твої зуби після жування камінців? – повеселішав Лісогір.

– Я що виглядаю ідіотом? Чого б це мені спало на думку щєбінь гризти? Просто потримав на долоні. Спритність рук і ніякого шахрайства! – потішався Топчій.

– Шахрай та ще який! – легенько стукнув по лобі вірного друга Артем. – Я от думаю: куди нам дівчинку заховати? Та тварюка, як помітить пропажу, землю ритиме не один день. А в нього, казав Атос, купа зв’язків. За бугор нам її не вивезти, бо закордонного паспорта точно не має та й спалимося на першому ж посту.

– І знову правий. Зажди, а ти казав, що десь у глибинці в тебе тітка є.

Мамина сестра. Може туди? – дійсно дві голови: то велика сила. А коли вони ще й розумні, як у цих чоловіків, у нещасної дівчини вимальовується шанс на порятунок.

– Є така й досить далеко, у Пирятині. Який же ти молодець, Топчій! – надихнувся гарною думкою Лісогір.

– Арте, а де це? – округлились очі Євгена.

– Темна ти людина, рідний край треба знати. Що зовсім географію не вчив? Якихось триста кілометрів на Північ і ти вже на зелених просторах Полтавщини, – просвітив його Лісогір.

– Так ми ж з тобою разом уроки прогулювали. Ось ти, наприклад, не знаєш вулиць Ужгорода, а це моєї мамки рідний дім, – тепло вимовив Євген.

– Стій-стій! Тільки-но народилася в мене одна цікава ідея... – замислено посміхався Артем. – Жеко, ти цирк любиш?

– Та в нас з тобою він кожен день. А чому питаєш? – в погляді товариша загорілась цікавість.

– Вовка Гресь біля хижаків техніком працює. Пам'ятаєш такого?

– Хочеш для того хижого звіра самку орендувати, щоб загризла? – прикидався нерозумним Топчій.

– Ні, хочу взяти у Вовчика спеціальну зброю та кілька транквілізаторів, щоб приспати охорону й того негідника. Звісно, якщо знадобиться. Я б ще взяв у гаражі старий Джип, але ж він без номерів, – наче розвідник окреслював спецоперацію Лісогір.

– Номери не біда, знайдуться. Я думаю про відеокамери? Адже вони в такого збоченця на кожному кроці. Трясуться виродки за награване, – доповнював список проблем Євген.

– Камери? Це гірше, але теж можна вирішити. Візьмемо у баті глушилку. Вмикаєш через вай-фай і деякий час на записах ні чорта не видно, тільки мерехтить. Якось йому подарували...

– Клас! Я навіть не знав, що татко в тебе такий Штірліц. А навіщо йому той апарат? – здивувався Топчій.

– Поняття не маю. Та хіба ж дарованому коню в зуби дивляться? Ось і попрацює на добре діло. Дуже хочу дівчинку врятувати, – зізнався Артем.

– Міг би й не казати. Хіба я не бачу: аж язик стоїть! – добивав друга молодий чоловік.

– Жеко, я ображусь! Сам не знаю: як воно сталося. Побачив ті перелякані оченята й тепер вони мені ночами сняться, – з боєм зізнався Лісогір.

– Вибач, я не хотів. Дійсно, події неочікувані. Ти завжди казав, що кохання не існує, лише вільні стосунки... – зітхнув Євген та розумів, що втрачає свого брата, але заради Кохання, він не проти.

Того вечора друзі залишили Мерседес на стоянці «Максимуму» та пішли по домівках поспати й додумати деталі спецоперації з порятунку дівчинки Яни, котра сидить у підвалі на ланцюгу на ні про що подібне не здогадується.

А її таємні рятівники готувалися, на диво, ґрунтовно. Збоку здавалося, що хлопці закінчили зовсім не той виш, на який заслуговують. З такими талантами можна було податися в опери чи слідчі, та вони просто хотіли допомогти невинній людині. І тим самим збиралися самі порушити деякі кримінальні статті. Адже законним шляхом побороти того вовкулаку у них точно не вийде!

Джип, що довго стояв у кутку ангара, весь у пилюці та залишках мастила, досконало мити не стали. Так, протерли вікна та трохи почистили всередині, щоб можна було прийняти гостю. А номери Євген Топчій, як обіцяв, приніс. У нашого позитивного героя виявилися друзі серед викрадачів авто, а в тих завжди є липові номери. На випадок швидкої їзди машину перевірили й стара техніка показала себе в доволі гарній формі. Так, наче стояла й чекала, щоб комусь допомогти.

Їх однокласник, коли дізнався: навіщо хлопцям присипляючі засоби, дав

навіть більше. Жалівся, що наразі хижаків рідко випускають на арену, тому вони й так сонні та хворобливі. Гресь страшенно хотів побачити того гада приспаним, але ж не можна документувати порушення закону. Тому рятівники подякували Володимирові за допомогу, пообіцяли відразу повернути зброю, а ще Топчій ляпнув, що Лісогір гарантує запрошення на весілля...

– Жеко, що ти мелеш? Я просто хочу виручити дівчину зі страшної біди. Адже це ненормально в наші дні, – обурювався Артем.

– Господи, а він зі школи так і не змінився! – кивнув головою Гресь. – Арте, чого ти такий наївний завжди? Та саме в нашому заплутаному світі й відбувається купа злочинів і насилля. Просто в течії днів ми не бачимо темного боку, аж доки він не зачепить нас самих. Добре, хлопці, успіхів вам і сподіваюсь, що дійсно сидітиму колись на весіллі, а не в одній камері на Лук'янівці.

Розділ 8. На грані провалу

З тим дипломовані далекобійники й пішли, щоб після роботи проїхатися до Осокорків та подивитись на лігво виродка. Вони залишили Мерседеса ще на в'їзді до дачного масиву, натягнули на очі бейсболки та вже уважно роздивлялися високі мури і паркани.

Хлопці не сьогодні народилися на світ та вже бачили багато його недоліків, але серед цих дворів на душі тяжіли огида й презирство. Чому одні живуть наче якісь пани, а багато людей туляться з дітками десть у гуртожитках чи кімнатах? І всі ж вони працюють та не виходить жирувати, як оці...

Словом, дачу Гребенюка друзі вивчили майже досконало. Ділянка була кутова й тому мала купу входів-виходів, через паркан. Багато дерев, по яких можна легко перебратися всередину. Звичайні автоматичні ворота, сім камер, з усіх боків. Два охоронці – біля воріт та на вході до будови. Це те, що змовники встигли побачити. Правда, хлопці забули спитати в адміністраторки про собак на території. Але ж навіщо тоді транквілізатори взяли?

– Ну, як готовий стати героєм? – глянув на Артема з-під лоба Топчій.

– Тю! Та запросто. Хіба це важче, ніж у жінки під деревом пологи приймати? Або битися з десятком викрадачів збіжжя, на території чужої країни? Жеко, ми ж вдома й робимо добру справу. Навіть якщо пов'яжуть, у нас є докладна розповідь адміністраторки. А ще залізобетонний мотив – звільнення нещасної дівчини.

– Ага! Отак слідчому й розкажеш... А що як та Яна не проти свого нинішнього життя? Знаєш, пішли он туди, – подивився Євген на капличку, що стояла за озером.

– Куди? – не зрозумів спочатку Лісогір, а потім глянув і зітхнув:

– Пішли. Попросимо у Бога, щоб допоміг. Головне, аби дівчина не постраждала. Хто їх знає тих нелюдів: що вони ще припасли?

Наступного дня хлопці готувалися виконати задуману спецмісію, але в маєтку заворушилося все й стало гаряче. То почалася ґрунтова підготовка до великого свята. У страхітливого Годзіли, чи краще сказати псевдочлена спілки ветеранів Чорнобиля, підійшла значуща дата – день народження. І хоч те посвідчення, як і багато інших заслуг було куплене, паскуда користувалась пільгами та шаною. Місцеві жіночки завзято готували страви, а чоловіки облаштовували на галявині столи.

Цього змовники знати не могли та коли припхалися на Джипі до ділянки – гульба була в самому розпалі. Хлопці зрозуміли, що Бог чомусь не на їх стороні. Вони від'їхали в бік озера й почали радитись.

– Мабуть, сьогодні нічого не вийде, Арте? – незадоволено прикусив губу Топчій, бо теж не любив відтягувати задуману справу. Та Артем з ним був незгоден:

– Оце ти даремно, брате. Просто ми неправильно одягнені. Поїхали, змінимо прикиди та з'явимося на поляні в якості гостей. Хто з тих п'яненьких буде нас роздивлятися? Це ж бандитська гулянка. Підчепимо пару шмар, розпитаємо про полонянку, заберемо та й гей подалі! Так навіть краще, не треба порушувати закон.

Навіть якби Топчій мав аргументи для спротиву, він бачив шалений

вогонь в очах товариша й нічого не сказав. Хлопці повернулися на брудному Джипі, але залишили його на пристойній відстані, позаду дворів. А самі зайшли до широко розчинених воріт ходою справжніх столичних мачо.

Женька Топчій був в білому, з накинутим на плечі джемпером від Версаче, а Лісогір навіть трішки підмалював свою дводенну борідку. На його лобі красувались чарівні темні окуляри й кілька перснів на пальцях сяяли так, що місцеві підвипивші «леді» миттю кинулися до новеньких чоловіків.

Знаючи, що десь в домі сидить полонянка, ці липкі пропахлі французькими парфумами жіночки, здавалися хлопцям сміттєвими мухами, але треба було стерпіти. Вони вже побачили господаря свята й відсахнулися від його мерзеної пики та ще більше хотіли відібрати в нього нещасну Яну назавжди. Але звучали тости, подавалися страви, а дівчинки ніде не було видно.

Раптом друзі побачили стару знайому – адміністраторку з «Максимуму». Римма допомагала підносити їжу на столи та вже помітила їх. Вона спочатку попрямувала в бік Годзіли, щоб доповісти, але Артем миттю опинився на шляху дамочки й боляче схопив за зап'ястя:

– Мадам! Куди ж Ви? Я страшенно хочу з Вами потанцювати...

Римма зойкнула й мовчки взяла чоловіка за плече:

– Що Ви тут робите, пане Лісогір?

– Дивне запитання. Прийшов поздоровити Вашого господаря зі святом. Але якщо Ви маєте іншу версію нашої присутності тут, Богом клянуся, Ви свої дочки більше не побачите...

– Ні, я нічого нікому не скажу. Не тривожте мого дитяти. В неї вроджена хвороба Дауна, але я без неї жити не зможу. Чим Вам допомогти? – занила баба.

– Оце вже інша справа. Шкода Вашу доньку, але знайдіть мені Яну й проведіть в таке місце, де можна безперешкодно вийти за периметр.

Тоді я буду Вам дуже вдячний. Якщо зробите все правильно, ще й грошей дам на лікування дочки, – обережно притримував Римму за талію Лісогир та вдавав, що пестить за вушком, а сам ненавидів її.

– Добре. Вона сьогодні на ланцюгу не сидить. В кухні салати нарізає. Проведу її за дім. Там запасний вихід, але ж камери...

– Яка розумна! Камери, то не Ваша справа, ведіть! А що Ви там про ланцюг сказали? – скипів Лісогир. Римма зрозуміла, що ляпнула зайвого та відмовляється від слів було вже запізно.

– Нічого... Ну, добре. Вночі вона сидить у підвалі в окремій кімнаті, на ланцюгу. Тільки донечку не вбивайте! Я тут ні до чого, просто зірвалось, – молила ще одна нещасна. Артем стиснув її плече так, що жінка завила від болю, але він опанував себе й відпустив:

– Веди, тварюко, бо я за себе не відповідаю!

– Буду через кілька хвилин. Пройдіть он там, зліва від фасаду, – кивнула Римма й зникла. Залишалось їй довіритись і Артем, награно посміхаючись, набрав Євгена. Він пояснив товаришеві: куди треба подати автомобіль, а сам зробив вигляд, що в розвалочку йде відлити.

Розділ 9. Бог допоміг

Скоро Лісогир опинися на задньому дворі. З вулиці хвіртка прочинилася й Топчій був готовий приймати втікачку. Римма виконала свою частину угоди та підштовхнула Яну:

– Йди, тут на тебе чекають. Тільки про мене з донькою не забудьте, пане Лісогир, – прошепотіла вона й миттю зачинила хвіртку зсередини.

– ...Ви? Що Ви тут робите? Господи, навіщо ж так підставлятись? Він нас усіх повбиває! – вимовила дівчина, думаючи наразі не про себе, а про двох здорових чоловіків, що не мали ланцюгів, а лише ненависть до клятого рабовласника.

Артем підхопив полонянку на руки й так заліз у Джип. А напарник зірвався з місця й помчав на виїзд з дачного містечка, що було духу. На всякий випадок, глушилка камер ще працювала, бо хто знає: де

закінчувалась територія законів Годзіли?

– Ходу, Жеко, ходу! Привіт, Яно. Вибач, сьогодні я тебе знову зачепив, – посміхнувся Артем й, на автоматі, зняв з її щічок розсипане волосся. Дівчина відсахнулася, забила в куток заднього сидіння й уся тремтіла.

– Я не розумію: що відбувається? Куди Ви мене перевозите? – важко дихала бідолашна, а її очі бігали з одного викрадача на іншого.

– Яно, не бійся, будь ласка. Ти ж повинна нас пам'ятати: вечір у «Максимумі», биті тарілки, криклива адміністраторка... – щасливо всміхався Лісогір.

– Я пам'ятаю, але куди Ви мене забираєте? – до смерті налякана своїм страшним життям, Яна ще не відчувала доброти й Артем лагідно пояснив:

– А ти хотіла б залишитися з ним? Дівчинко, ми тебе дійсно викрали, але хочемо повернути до вільного життя. Щоб просто дихала й не боялася. Спробуємо завезти подалі так, щоб отой не дістав. Пройде час і ти забудеш свій біль. Ми з товаришем готувалися, але вийшло навіть простіше. Поживеш у моєї тітки. Не бійся, вона хороша. В неї зелено й тихо. Прошу тебе, не трусись.

Красиві сині очі спочатку недовірливо дивились на Артема, але в міру надходження інформації налилися сльозами та в кінці розповіді дівчина просто кинулась до рятівника на груди й заридала так, що Топчій збурено глянув в оглядове дзеркало.

Досвідчений далекобійник, за кермом старого доброго Джипа мчав десь під сто десять харківською трасою, а Київ залишався все далі позаду. Артему страшенно хотілося обійняти її, але він розумів, що дівчині наразі не до його обіймів. Тому тримав руки осторонь та просив:

– Яно, прошу, не ридай так. Бо від цих звуків мені здається, що я теж безсердечний звір.

– Ви... Ви навіть не уявляєте: яку біду накликали. Він же Вас повбиває... Навіщо я Вам здалася? Моє життя давно пропадає. Чого ж ризикувати через нікому не потрібний шматок м'яса? – билась в істериці дівчина, а

Євген знову подивився в дзеркало на Артема й підказав:

– Арте, поцілуй її. Інакше не заспокоїться.

– Я? Зараз? – злякався цих слів відважний Лісогір.

– Ну, не я ж! Комуś треба баранку в руках тримати. Та й потім, це твоя ідея її рятувати, – з усього серця потішався над розгубленим товаришем Топчій.

Артем зрозумів, що іншого виходу в нього немає. Він взяв у долоні мокре від сліз личко Яни, трохи нахилився і вперше доторкнувся вустами до її ніжних губ. Вони ще здригалися, але дівчина не виривалась, а навпаки стихла та здається намагалася розібратись: що відчуває?

Зате Лісогір від одного дотику відчув, як по всьому тілу розлились блаженні солодощі. Він взагалі молив Бога, щоб той зупинив життя на цій миті назавжди.

– Ось бачиш, спрацювало! – посміхнувся Топчій. – Яно, привіт! Мене Євгеном звати.

Дівчина сором'язливо опустила очі та обережно облизнула уста, тільки-но вперше обласкані закоханим чоловіком. Вона ще тяжко дихала від хвилювання та здається потихеньку заспокоювалась.

– Вибач, але я не знав, як ще зупинити твою істерику... – теж зашарівся Артем і кинув собі на руки джемпер, бо від поцілунку відчув себе страшенно збудженим.

– Зараз тобі треба поспати, Яно. Хочеш води? Жеко, дай!

– О, чую командний голос. Значить Лісогір повертається до нормального стану. На! – простягнув Євген назад пляшку мінералки та задоволено посміхався, ніби вже все налагодилося.

А дівчина пила воду так, наче добу її не бачила й Артем зрозумів, що вона голодна:

– Жеко, але ж ми з тобою пеньки! Дитина голодна, а ми все прорахували, тільки їжі зовсім не взяли. Треба буде десь зупинитися на трасі.

– Треба - зупинимось. Начальнику, як скажеш! – блазнював радісний Топчій.

– А він Ваш начальник? – вже оживала викрадена красуня й поглядала на друзів тим своїм неймовірним небесним поглядом.

– Ого, ще й який! – підморгнув Євген.

– Та не слухайте Ви цього дурня, Яно! Брат він мені по життю і все, – щиро зізнався Лісогір.

– Але ж ви зовсім не схожі... – наївно вірила в усе сказане Яна.

– Повірте, пройде трохи часу і ви зрозумієте, що немає рідніших братів, ніж ми. А тепер лягайте поспати. Ми розбудимо, коли побачимо якийсь пристойний заклад.

Артем підклав їй під голівку свій джемпер і вкрив кофтою «брата». Потім перебрався на штурманське сидіння, поруч з Топчієм, та загадково посміхався розуміючи, що Бог їм таки допоміг.

Розділ 10. Батьківські сироти

В дорозі трійця легко перекусила в невеличкому кафе та невпинно віддалялась від страхіть цивілізації. Коли Джип повернув до містечка – на вулиці зовсім смеркло. Після перекусу за кермо сів Артем та невдовзі під'їхав до простого двору, з біленькою хатою. Все навколо дійсно утопало в зелені квітучого саду.

На ганок вибігла сива жінка, років шістдесяти, але українські трударі не мають віку тоді, коли треба виглядати швидкими й веселими. Вона кинулася в обійми племінника та заплакала, але швидко зорієнтувалася й почала запрошувати гостей.

Звісно молодий Лісогір вже попередив її телефоном про столичні негаразди та про те, що везе до тітки полонянку багатого кривдника.

Але жінку це не дуже здивувало, бо вона вважала, що саме через грошовитих виродків заподіяла собі смерть її старша сестра, мама Артема. Вона не переварювала свого продажного зятя, хоч племінника любила всією душею.

– Прошу, заходьте! Почувайтесь як удома. Ось тут можна вмитись, а потім ласкаво прошу до моїх пиріжків. Зранку пекла... Вітаю, Женю! Як справи? – метушилась тьотя Віра.

Звісно вона була знайома з вірним другом свого небожа та завжди дякувала хлопцю, що підтримує її «сиротинку при живому батькові». Так після смерті сестри вона завжди називала племінника.

– Дякую, тьотю. Все добре. Ось привіз Вам цього дурника. Він же сам не заїде. А тут нагода трапилась. Pozнайомтесь з нашою гостею: це Яна.

– Проходь, маленька, й нічого тут не бійся. В наших краях жінки головні. Як скажемо, так і буде. Бідна, яка худенька. І ручки холодні, пішли зі мною, – вона забрала дівчину кудись, а молодий Лісогір вийшов вмитий та усміхнений.

– Що? Вже почалося? Терпи козаче. Жінки цього племені настирливі й непереможні, – пропустив він товариша вмитись, а сам пішов за накритий стіл та радісно зітхнув, бо здавалося наче потрапив у мамині обійми.

Яна вийшла з тітчиної спальні вкутана пуховою хусткою та зараз дійсно була схожа на дитину, що втекла з сиротинця. Тітка посадила її біля себе й налила молока. Потім піднесла ближче до дівчини тацю з пухкими рум'яними пирогами й аромат в кімнаті стояв такий, наче настав Великдень.

– У-у-у! Як смачно! Тьотю, дасте мені рецепта? А ще краще навчіть, будь ласка, пекти такі пироги. Я зроду нічого подібного не їла, – відверто вминала втікачка пухкі смаколики. А Євген багатозначно подивився на Артема й закивав головою, даючи зрозуміти, що з цією малечі колись вийде гарна господиня.

– Хлопці, а вам наливочки! Тьомо, тобі там ближче. Бери, наливай! –

радісно керувала застіллям хлібосольна полтавка.

Яна вже з'їла пиріжок з сиром та взялася за вишні. Здавалося, що дівчина страшенно голодна й зовсім забула про сором'язливість. А може вперше в житті, серед простих добрих людей вона розуміла, що їй нічого боятися? Тут не було ланцюгів, підвалів та гидких катів, а лише затишні кімнати й щирі відкриті серця. Підсвідомо Яна відчувала, що в неї вирости крила та не знала: куди їх подіти.

Після застілля дівчинка взялася за миття посуду, але тітка їй заборонила. Вона провела гостю до ліжка й наказала відпочивати. І хлопці, після смачних пирогів під наливочку, захмеліли від тиші й ароматів саду та майже миттю відключились солодким сном. Звичайно після вдалого виконання своєї миротворчої місії – вони мали повне право розслабитись.

Вранці Артему зателефонував батько й запитав: де вони вештаються? Адже він мав для напарників термінову роботу. Хлопців чекало відрядження до Хорватії.

– Що не дає тобі спокійно відпочити той ворожбит? – незадоволено промовила тьотя Віра. Артем лише посміхнувся й не став виконувати звичайну процедуру передачі привітань та, щоб не палитись, обірвав зв'язок.

– Робота не дає, тьотю. Їхати нам треба. Сподіваюся, що ви тут добре подружитесь. Здається Яні в тебе сподобалося. Он як солодко й досі спить. Коли згадую, що вона жила на ланцюгу, в підвалі, руки самі в кулаки стискаються, – щиро зізнався їй племінник.

– Ну-ну! Не чіпай того гада. Все що треба, з Божою поміччю, саме зробиться. Ось твій батько загубив мою сестричку й думав, що буде в шоколаді. А живе з тією потворою та навряд чи добре йому дихається з таким гріхом... Ой! – схопилась за рота жінка й опустила очі.

– Що ти сказала, тьотю Віро? – вперше почув істинні мотиви маминої смерті Артем.

– Тьомочко, нічого такого. То я про своє, жіноче...

– Є, ні! – вже зачепила інформація уважного хлопця за живе. – Розповідай, будь ласка. Я на правду двадцять років чекаю. Тьотю я ж не глухий і чув все, що ти сказала.

– Прости мене, Господи! Ходімо надвір, до садочка, бо мої стіни не витримають таких слів, – не захотіла більше залишати тягара на душі жінка.

Вони вийшли в сад. Бідолашний Артем з учорашнього дня був невимовно задоволений тим, як вони з другом витягнули гарненьку дівчину зі страшної клітки. А ще він її поцілував та відчув щось неймовірно прекрасне й нове. Молодий Лісогір сподівався, що тепер життя лише розквітатиме, як цей весняний сад, але коли почув правдиву історію про смерть мами – світ відразу почорнів.

Артем сидів під квітучою яблунею, бачив прекрасне синє небо й не розумів: як можна було зрадити його чарівній матусі з тією розбещеною гидкою істотою, що проживала кожен свій день, наче хмільне свято. Ніколи не працювала, а лише тринькала батькові гроші та чіплялася до нього малого, через будь-яку дрібницю...

На ганок, солодко потягуючись, вийшов Євген. Він хотів сказати щось веселе, але побачив обличчя свого товариша й миттю підійшов ближче:

– Арте, ти чого? Хіба не виспався? Я вдома так гарно не хропів.

– Жеко, нам треба їхати до Києва. Справи кличуть, – сухо відповів Лісогір та здавалося вже знову щось задумав.

– Поїдемо, коли треба. Але чому ти такий, наче знову готуєшся когось рятувати?

– Майже вгадав, брате. Яну ми витягли з біди. Тепер будемо діставати мене з «батьківського підвалу». Цікаво: скільки на світі ще є сиріт при рідних батьках? – сумно констатував він. – В дорозі розповім. Тьотю Віро, нам треба збиратись.

Розділ 11. Гнів

В столицю молоді люди повернулися в районі обіду. В дорозі Артем, як

обіцяв, розповів вірному товаришеві болючу правду про смерть мами, яку він випадково дізнався лише через двадцять років. Звісно хлопці вже давно зняли липові номери та поставили старого служаку Джипа у свій куток так, наче й не брали.

Артему страшенно хотілося випустити свій гнів та відлупцювати рідного тата й викинути з вікна мачуху. Але тоді він розкриє правдиву історію: де вони були та з якого приводу. А цього робити категорично не можна! Наразі Лісогір вже котру годину мучив телефон і намагався орендувати квартиру, бо жити під одним дахом зі зрадником та його потворною шалавою, Артем більше не міг!

Ось зателефонувала тітка й Лісогір миттю забув про свій душевний біль та подумав, що в Пірятині вже щось трапилося.

– Тьотю, що? Кажи! – збурено відреагував він, але почув з трубки голос Яни.

– Артеме, чому Ви мене не розбудили попрощатись? Я так хотіла ще раз подякувати Вам за новий світ, до якого потрапила, – Лісогір слухав її голосок і розумів, що не все в житті втрачено. Він посміхнувся й відповів:

– А навіщо нам прощатись? Я не хочу. Будеш мені телефонувати й розповідати, як живеш. І перестань, будь ласка звертатись до мене, як до старого діда. Адже я лише на кілька років старший за тебе.

– Добре, домовились. Артеме, а чому в тебе голос сумний? Вчора ти був веселим, – видала припущення Яна й молодик знову відчув ті шалені струнки в собі, адже розумів, що здається про нього буде кому піклуватись. Це дуже надихало!

– Яно, в тебе душа неймовірно світла. Ти навіть на відстані відчуваєш, якщо комусь погано. Так, були деякі проблеми, але тепер порядок. Скажи, а у вас все добре? – уточнив відповідальний Лісогір.

– Так! У нас сяє яскраве сонечко й бджілки на яблунях гудуть та збирають пилок. Дякую, Артеме, я наче в казку потрапила, – зізналась дівчина, а він заплющив очі й дуже хотів опинитися поруч з нею...

– Я радий. Ти тільки не давай на себе бджілкам сідати. Бо таку квітку вони точно захочуть лапками обійняти, – ляпнув він і зрозумів, що починає думати поетичними рядками. Артем чомусь не хотів собі зізнаватися, що по вуха закохався у той небесний погляд і ніжний стан.

Яна у відповідь весело розсміялася й додала:

– Ти дуже незвичайний, Артеме. Я ніколи ще не бачила таких. Говориш прості речі, а від щастя хочеться плакати...

– Ні, Яно, не плач! У тебе чарівний сміх. Я його хочу чути, – тепер Лісогін розумів, що він дійсно втрачає контроль та намагався розібратись, що діється.

– Арте! Якого біса? Я кличу-кличу, а він на трубці висить, – почув рятівний голос друга закоханий чоловік і посміхнувся:

– Яночко, бережи себе. Нас деякий час не буде в країні. Треба їхати у відрядження, а в тьоті Віри роумінг, думаю, не підключений. Але як тільки повернемося - я привезу тобі телефон і будемо розмовляти, хоч де б я не був. Добре?

– Добре. Та я сумуватиму, – зізналася дівчина й звісно теж не розуміла: яку прекрасну струну зачепили їх недоторкані почуттями душі.

– Ну, зрозуміло! Вони вже на зв'язку. Передавай маленькій красуні привіт від мене й зав'яжуй, бо бригадир наразі пломби начепив і матюкається, що треба виїжджати, – скомандував Топчій.

Звичайно в батьковій квартирі молодий Лісогін вже побував та зібрав стандартну дорожню сумку. Йому тяжко було дивитися на стіни в яких виріс та, як виявилось, вони наскрізь були просякнуті брехнею й зрадою, тому Артем повернувся в гараж такий сумний. Але коротка розмова з маленькою втікачкою його дуже розрадила.

Ось хлопці забралися до кабіни величезного, під самий дах завантаженого товаром, MANa та вирулили на трасу, щоб покинути країну на кілька днів.

А тим часом у маєтку Годзіли відбувалися жахливі речі. Відразу після

гучного свята потворне громило зрозуміло, що всі подарунки, котрі принесли гості –

йому ніяк не замінять полонянку Яну. Поки вони пили-гуляли його іграшка, на очах у всіх, зникла в невідомому напрямку й жодна особа не могла згадати нічого підозрілого. Гребенюк дико лаявся й допитував усіх мало не на детекторі брехні, але ніхто не міг згадати: коли бачили дівчину востаннє? А ще пів години записів з усіх камер, наче за наказом вищих сил, були знищені й монітори тільки мерехтіли та не могли підказати нічого про викрадачів.

В гніві від того, що з його дому можна винести чи вивести кого завгодно та від неможливості покарати винних, Годзіла втрачав розум. Він ганьбився й телефонував гостям, але ті вчора були веселі й п'яні, та нікому б не прийшло до голови слідкувати за домашньою прислугою. Народ лише жартував і запитував: коли буде наступна гулянка?

До вечора у старого розпусника неслабо підскочив тиск, але він ганяв маєтком і ревів наче дикий звір, аж доки не звалився на власній галявині й охоронці викликали господареві швидку. В безсилій істериці він ще обматюкав бригаду медиків, котрі приїхала його рятувати і їм нічого не залишалось, як вколоти потворному дідуганові заспокійливе та забрати до лікарні.

Розділ 12. Зустріч

Відразу після повернення до Києва, Артем вже знав, де буде жити. Він орендував однокімнатну квартиру на правому березі, подалі від дачі Годзіли. У відрядженні Лісогір накупив Яні добротного одягу, адже забрали вони дівчину, як стояла тоді в маєтку на кухні. А ще він виконав обіцянку й купив їй якісного телефона, щоб вони в будь-який час та звідусіль, могли спілкуватись абсолютно безперешкодно.

Таким чином закоханий далекобійник витратив майже всі валютні кошти, що зберігав на картці, але почувався піднесеним, як ніколи у житті. В нього, окрім роботи та вірного друга, з'явився сенс існування на землі.

– Жеко, поїдеш завтра зі мною до Пирятина? – весело запитав він.

– Навіщо? Свічку тримати? – вже давно все зрозумів Топчій.

– Ви рідкісний грубіян, мсьє! – посміхнувся Лігосір і додав: – Женько, я сам не розумію, що діється. В житті такого не пам’ятаю. А про Яну згадаю, відразу все всередині перевертається...

– Ага! І назовні теж. Ти навіть зараз виглядаєш так, що я поруч боюся стояти. Арте, ти якось контролюй свої бажання. Ні, до Яни ти поїдеш сам, а новин про весілля я чекатиму в гаражі, – радів за товариша Євген та розумів, що безвідмовного напарника він поступово втрачає.

Звісно вони й надалі будуть працювати разом та, можливо, колись кореш навіть запросить його в куми, але ж тепер між них точно застрягла юна жінка, заради якої молодий Лігосір гори переверне. Це великими літерами було написано в нього на лобі!

– Дякую за розуміння, брате! – щиро обійняв його Артем, а Євген жартівливо відсторонився та додав:

– Все, їдь стурбований! Не треба мене посеред вулиці гвалтувати.

Артем вже перевіз своїм Мерсом речі до нової квартири й намагався уявити там Яну. Від діловито перевірів пружне ліжко й зазначив, що воно відповідає інтересам вимогливого орендатора. Далі сам трохи підправив стрижку й тоненьку борідку та був готовий вирушити до тітки на Полтавщину.

Доїхав далекобійник легко, під приємну музику. Він весь час таємниче посміхався так, наче Яна вже згодилась повернутися з ним до Києва у спільне житло. Принаймні закоханий Лігосір на це дуже сподівався.

Тітка знову зустріла небожа щирими обіймами, а Яна звісно стояла осторонь та не наважувалася повторити рухи тьоті Віри. Наразі вона була одягнена в сукню тітки, яку жінки скоріше за все перешили під розміри тендітної фігурки. Але ті різноколірні квіточки на чужій сукні здавалися Артему весняним полем. Він страшенно хотів обійняти красуню, але не смів. Просто наблизився й потонув своїм сяючим поглядом молодого хижака десь глибоко в ній.

– Привіт, Яно! Ти стала ще гарнішою за ці дні. І сукня тобі дуже личить.

Тьотю, твоя робота? – відчував, як рветься з грудей до дівчини його серце, Лісогір.

– Наша спільна. Тьомочко, кого ти мені привіз? Ця дитина, наче та Попелюшка з казки, хапається за будь-яку роботу та робить її, як найголовнішу в житті. Яна дивовижна дівчинка, – констатувала тітка те, що Артем вже й так давно побачив.

А Яна почервоніла, наче квітка та не знала, що відповісти людям, котрі хвалять її за звичайні домашні справи. Правда, тут її не змушують до нищих занять та не тримають на ланцюгу й саме від цього вона щасливо посміхається.

– Привіт, Артеме! А де ж Ваш напарник? – розгублено запитала дівчина.

– Яно, а ти на Жеку чекала? Я не знав. Звісно, привіз би його тобі, – зробив вигляд, що образився Лісогір. – І чого це ми знову на «ви»?

– Вибач, я забула... Ні, я й тьотя Віра чекали саме на тебе, – тепер відверто зізналася красуня й почервоніла ще більше.

– Дякую! То може запросите гостя в дім? – спеціально чудив щасливий Лісогір.

– Ой, ми від радощів обидві розгубилися. Ласкаво просимо, синку! – плеснула себе по боках тітка й показала Яні, щоб провела Артема до господи. Хіба ж досвідченій жінці треба було пояснювати: що відбувається наразі між цих двох молодих створінь?

За столом, повним зелені та смачної домашньої їжі, Артем сів поруч з Яною й відчував до неї такий блаженний потяг, що боявся не стриматися. Він вдихав ніжний аромат її дитячого тіла й від цього ще більше шаленів. Та все ж підкреслював манери вихованого столичного мачо й лише трішки натякав на особливе ставлення до неї.

Тітка, як завжди, подала свою неймовірну вишневу наливочку та милувалася чарівною молоддю. Вона дуже раділа, що племінник двічі підряд побував у неї в гостях, а ще через те, що можливо скоро він перестане ганяти світом на тих своїх довжелезних авто й створить

власну родину. Та й парочка разом виглядала дуже гармонійно!

Після смачного обіду, тітка силоміць випхала Артема з Яною на вулицю й наказала гуляти в саду, аж доки вона не розбереться з господарством та приготує гостю постіль. Звісно сперечатись з місцевим матріархатом Артем не міг та й не хотів. Більше за все на світі він мав залишитись наодинці з Яною, серед квітучих дерев та кущів.

Розділ 13. Я тебе не варта

Пухнасті бджілки продовжували невтомно працювати та збирати на лапки майбутній мед. Їх монотонне дзижчання по всьому саду дарувало спокій, а медові аромати дурманили голову й Артем ще більше захмелів та хотів, щоб сталося все й відразу. Але як нормальний цивілізований чоловік, він покійно ходив за Яною та поки нічого не говорив. Здавалося, дівчина теж чекає на щось незвичайне. Ось вона різко обернулася і потрапила в його обійми.

Лісогір аж застогнав від насолоди та вже ні за що не хотів випускати її зі своїх лагідних рук.

– Я дуже сильно сумував за твоїм поглядом, Яно. Він неземний! – трішки нахилився він до її синіх оченят.

Але дівчина не підіймала голови й мовчала, наче готувалася сказати щось важке. Та Лісогір був терплячим. Ось вона все-таки подарувала йому свій небесний погляд, тільки він знову був повен сліз і тоді Артем почув:

– Тьомо, я вже казала, що ніколи в житті не зустрічала такої гарної людини, як ти. Мене переповнюють щирі почуття. Але я тебе не варта! Я сплюндрований шматок м'яса, що нікому не потрібен...

Серце закоханого боляче стислося й він обережно приклав пальця до її вуст:

– Яночко, пообіцяй мені, що більше ніколи не скажеш цих слів. Я не хочу й не буду так вважати. Ти була жертвою безжального гада, та ніжнішого й солодшого плоду я не зустрічав. Багато чоловіків пишаються своїми кількісними надбаннями. Я теж був таким, але коли

побачив тебе, зрозумів, що мені більше нікого шукати. Хочу бути з тобою завжди...

Яна мовчки слухала й поки негативно кивала голівкою, але відчувалось як вона мліє від його обіймів і слів. Артем обережно пестив долонею її щічки й просив:

– Ну, скажи мені, що більше не будеш згадувати минуле й хочеш далі жити щасливо. Я й так бачу, але скажи... З вдячності мені нічого не треба. Просто кохай, як я тебе. Лише цього я хочу, розумієш?

– Розумію... Відчуваю все те, що ти говориш. Ніколи не знала, як це прекрасно, – підняла вона голівку й Артем спочатку ніжно поцілував її мокрі очі, а потім зовсім ненав'язливо опустив лице до її шовкових губ та вдруге доторкнувся до них. І красиві слова він говорив не просто так, а кожною клітинкою відчував солодощі, що захлиналися в його душі.

– Маленька ніжна квітко, я кохаю тебе і більше ніколи не відпущу зі свого серця і рук. Ти навіть не уявляєш: яким сумним був мій світ, доки я не побачив тебе. А тепер все навколо засяяло твоїм світлом, – натхненно прошепотів Артем і вперто боровся з бажанням заволодіти нею вже зараз.

– Твій світ був сумним? А мені здавалося, що ти живеш неначе в казці, – здивовано сказала Яна.

– Хм! Звісно я нікому не хотів показувати свій душевний біль. Зовнішність – штука оманлива. А тобі я все розповім. Як жив зі злою мачухою, чому загинула моя мама. Ну, а батько? Він підвладний тій хапузі. Та зараз я не хочу говорити про них. Хочу про нас. Яночно, ти згодна бути зі мною разом? – якимось по дитячому просив він.

– Тьомо, ти врятував мене. Не знаю: хто ще на таке здатен? Я вік буду дякувати тобі. Але не тільки через це. Ти з першої зустрічі дуже сподобався мені. Тому, якщо я тобі потрібна... Так! Я хочу бути з тобою разом, – притулилася вона до його грудей і додала: – Як сильно воно б'ється.

Щасливий Лісогір наразі відчував, що втратить свідомість. Вона

погодилася бути з ним! Взагалі-то, у відносинах з дівчатами Артем вважав себе циніком. Ні, він ніколи не був грубим чи нав'язливим, але ось таких щирих і палких почуттів – зроду не пам'ятав. Зараз він отримав можливість виконати своє давнє бажання й пригортав її до себе дуже обережно. Цілувати він хотів страшенно, але ж дівчина натерпілася такої гіркоти, що він просто зобов'язаний дарувати себе по ковточку, щоб не злякати та більше не нашкодити їй.

– Тьомо, я погодилася, але дуже боюся повертатися. Той страшний звір, він нас знайде і вб'є, – затремтів голосок Яни.

– Нічого він нам не зробить. Нехай сам боїться. Адже за законом це він винен у твоїх нещастях. Та й помешкання я знайшов зовсім на іншому кінці міста. Не бійся, Яночко, я буду тебе оберігати, – вмовляв окрилений Лісогір і бачив, як щиро вона йому довіряє.

– Як? Ти часто їздиш у відрядження, а мені залишатиметься чекати й кожної миті боятися, – сказала розумна дівчина те, чого закоханий не врахував.

Після всього, що відкрилося, Артем взагалі не дуже хотів працювати на батька. Звісно він з дитинства звик до гаражів та великих машин, до друзів-водіїв, до доріг, що весело мчать під колеса. Але зараз, коли Яна поставила його перед фактом ризику, водій-далекобійник з вищою освітою зрозумів: наскільки він по-дитячому дурний.

– Ти дуже мудра, моя маленька бджілко. Я про це не подумав, мене засліпило бажання бути з тобою. Та ми й це вирішимо, тільки не відмовляйся від мене.

– Не відмовлюсь. Я не зможу. Тьомо, я кохаю тебе і дуже хочу бути поруч...

Артем підхопив тоненький стан над собою та порівнював її погляд з небом. Господи, яка ж вона легенька й тендітна. Отак би й носив все життя, наче квітку!

– Дякую і кохаю! Яночко, не бійся нічого. Ми будемо жити довго й щасливо. Пішли до тьоті, я хочу похвалитися новою. А ще я привіз

тобі телефон і одяг. Щоб моя весняна бджілка не ходила у старому перешитому вбранні. Господи, ти зробила мене сьогодні таким щасливим!

Артем рішуче взяв її за руку й так зайшов у дім. Тітка щось перекладала, але миттю обернулася й хитро примружила погляд:

– Що, вже нагулялися в садку?

– Так, тьотю Віро, нагулялися. Pozнайомся: перед тобою моя наречена. Яночка хоче бути зі мною доти, поки не стане дружиною, мамою, бабусею, а потім ми разом полетимо кудись до інших світів. Десь так я планую, тьотю! – виголосив Лісогір, а дівчина зблідла й навіть похитнулася та його рука була надійною.

– Ну, ти дивись, знову! Сад у мене зачарований якийсь. Ви вже третя пара, що домовляється бути разом серед моїх духмяних кущів. Щиро вітаю і бажаю довгих щасливих років! – розпливлося посмішкою лице Артемової тітки.

Розділ 14. Шлях додому

Сьогодні Яна вперше сиділа в авто поруч, як кохана жінка. Артем мчав на своєму улюбленому Мерседесі й траса тихо шаруділа під колесами. На чарівній нареченій були новенькі легкі джинси та весела маєчка, що привіз їй Лісогір з закордонного відрядження. Щасливий водій лише зрідка поглядав на свого божественного штурмана й здавалося від життя більше нічого не хотів.

Ні, звісно він мав море бажань та виконати їх мріяв лише з Нею разом. А Яна загадково посміхалася й схвильовано дихала. Від цього її невеличкі груди здіймалися й бідолашний Артем намагався уявити її без одягу та від подібних думок блаженно млів.

– Яночко, тобі з вікна не дме? – уважно запитав він.

– Ні, дякую, все в порядку. На вулиці стає дедалі спекотніше й тому так дуже добре. Тьомо, розкажи мені про своїх батьків. Що сталося? Якщо можеш, звичайно. Я хочу розділити твій біль, – вимовила дівчина й Артем відчув, що болю вже немає, адже Вона поруч.

– Добре, слухай моя чарівна половинко. Я тобі все-все розповім...

Він почав з того часу, як себе пам'ятав. Тоді в житті Артемчика була прекрасна ніжна мама, що любила його всією душею й він був абсолютно щасливим. Потім розповів, як вона раптово кудись зникла й він дуже довго сподівався, що найрідніша ось-ось з'явиться на порозі. Та йшов час, а замість мами в них оселилась чужа тітка. Одного разу на вулиці він почув: «Твоя мама померла». Тоді світ відразу почорнів і йому здалося, що теж помирає. Але він жив під одним дахом з вередливою бабою, котра спала в татовій спальні й часто лаялася з ним за прикраси, подорожі та гулянки. Потім батько повіз сина на кладовище й показав: де тепер знаходиться мама. Артем ніколи не забуде тих страшних слів на сірому мармурі: «Моїй коханій гарних снів...» Це виглядало наче насмішка або знущання. Він зрадив мамі з тією підлою особою, довів до смерті, а потім ще й побажав гарних снів.

– Яночко, я так ненавидів їх, що інколи хотів встати вночі й просто обох задушити. Але сидіти в тюрмі я не мав бажання, тому просто пішов з друзякою до дорожнього вишу. Там серед студентів стало трохи ліпше. А коли почали їздити по Європі, взагалі забував про дім. Жека мені дуже допомагає. Коли ми буваємо вдома то до ночі зависаємо в боулінгу чи на більярді. Ось так одного разу в «Максимумі» я й зачепив дівчинку, що несла комусь замовлення. Тоді мій світ змінився назавжди, бо твої небесні оченята забути вже не міг. Я весь час мріяв про тебе і Бог мою мрію здійснив. Яно, ти погодилась бути зі мною й більшого я не бажаю.

Лісогір плавно загальмував і подивився дівчині в очі так, наче хотів перевірити: чи правда все те, що відбувається й раптом почув:

– Тьомо, я б ніколи не подумала, що той гордий зеленоокий красень має такий страшний душевний біль, а ще дасть мені можливість розрадити й допомогти. Все життя я дякуватиму тобі, що врятував і ти ніколи не пошкодуєш, що це зробив. Поїхали скоріше додому.

Артем не витримав і поцілував її рученята, а потім відповів:

– Так, їдемо. Я хочу додому з тобою. Там, де ти – завжди буде мій дім. Навіть якщо ми опинимося в пустелі.

– А ти вже бував у пустелі? – зацікавлено спитала Яна, чи може просто хотіла відвернути його від неймовірно збудженого настрою.

– Так, кілька разів. Та мені там не сподобалося: спека, пісок і люди трохи дивні. Набагато більше я люблю мандрувати Європою. Скрізь цивілізовані умови, знижки, поступлива обслуга; а ще купа прекрасних місць, де ми обов'язково разом побуваємо, – щиро запевнив її Лісогір.

– Знаєш, Тьомо, я завжди мріяла про щось подібне. Звісно, з моєю матір'ю це було абсолютно нереально, а потім взагалі... Вибач! – вона сором'язливо опустила очі та відчула свій страшний біль.

– Сонечко моє ясне, не смій. Не треба переді мною вибачатись, я ж просив. То не твоя провина. Забудемо все, що було з нами до цього. Почнемо з самого початку, з нашої чистої сторінки у житті. Добре? – запропонував Лісогір.

– Добре, я згодна, – покірно кивнула Яна.

– А хочеш, я тобі опущу крісло й ти поспиш? – танув від можливості доглядати за дівчиною Артем.

– Ні, дякую. Я хочу з тобою весь час розмовляти. Мені це приємно й цікаво. Я ще ніколи в житті не почувалась такою потрібною і впевненою, – щиро зізналася вона.

– Я ось подумав, що можливо всі мої негаразди були саме для того, щоб я на тебе заслужив. Яночко, я так хочу доторкнутися до тебе, але не знаю: чи можна, – на диво чемно поведився Лісогір.

– Тьомо, а ти завжди питаєш дозволу у дівчини?

– Ні. Лише у коханої, яку не хочу образити навіть подихом, – блаженно відповів він й розумів, що вона не проти.

Лісогір притулився вустами до її губ і зрадів, що Яна його не зупиняла. Вона тихенько здригнулася й відповіла на його пристрасть. Покірно танула під його настирливими вустами та задихалась від хвилювання. Рука Артема повільно сповзла з її плеча в бік грудей, але отримати бажане він не встиг, бо почув сильний протяжний звук великого

автомобіля, котрий пронісся повз них. Яна й так була на межі, а тепер підскочила наче вжалена...

– Ну, керманич! От зараза, – посміхнувся Лісогір та розумів колегу, що своїм сигналом нагадав парочці в Мерседесі, що вони на дорозі не самі й потрібно дотримуватися пристойності. Артем відпустив Яну та попросив: – Вибач, я не стримався. Ще трішки й ми будемо вдома.

Розділ 15. Шалена бджілка

Досвідчений водій хвацько заїхав у вже знайомий двір біля висотки на Заболотного. Він дістав речі з багажника та подав Яні тацю з тітчиними пирогами. Вона запакувала їх всі до одного, а ще дала хрумких огірочків з діжки й тільки тоді випустила з двору. Також тьотя Віра подарувала Яні таємний рецепт своїх пухких пирогів і дівчина страшенно хотіла спробувати хоч би й відразу стати до плити.

До речі плита в орендованій квартирі була сучасна й гарна і взагалі, не дивлячись на віддалений район міста, новобудова виглядала більш ніж пристойно. Ця місцевість дійсно знаходилася на безпечній відстані від Осокорків і Яна трохи заспокоїлася.

Вона роздивилася інтер'єр та хотіла піти до ванної, але Артем її зупинив:

– Тобі туди терміново треба?

– Ні. Можеш іти першим, – ввічливо посміхнулася дівчина.

– Я не хочу нікуди йти. І тебе відпускати не хочу. Цей божественний аромат! Ти пахнеш, наче прекрасна квітка. Хочу дихати тобою. Не бійся, я буду яким захочеш, тільки дозволь відчути тебе всю...

Яна стояла не рухаючись і мовчала, а збуджений до нестями Лісогір заплющив очі та пестив її волосся. Він обережно провів руками по тілу дівчини й відчував, як вона тремтить, але точно не від страху. Її крихітні соски випиналися через тоненьку футболку, а дихання збивалось. Артем доторкнувся вустами до її обличчя і почув:

– Тьомо, я не буду втікати... Хочу належати тобі...

Вона звабливо потягнулася до його губ і їх вуста знову злилися в пристрасних рухах, захлинаючись від жаги. Вони не пам'ятали: куди подівся одяг та вже зліпилися тілами й тремтіли від збудження тепер разом так, наче стояли на морозі.

Артем підхопив Яну на руки й поглинав її ніжне тіло палаючим поглядом. Поклав на ліжко, попестив ніжки та відчув які вони вологі нагорі... Він спробував зайти і спеціально зупинився. Уважно подивився в сині озера її очей і знову спробував. Ще зволікав, з останніх сил насолоджуючись передчуттями, а дівчина вже молила поглядом змилюватись.

– Вперше у житті боюся не сподобатись, але кохаю й дуже хочу... – прошепотів Артем. Він наблизився до її губ і милувався та не поцілував.

– Навіщо мучиш? Тьомочко, не може не сподобатись коханий... – почув Лісогір й наче уві сні зайшов у вузьку щілинку. Він повільно пробрався глибше і Яна блаженно застогнала, наче незаймана. Артем подумав, що той дід явно був імпотентом, адже в ній було гаряче й тісно та до запаморочення приємно. Свої інтимні органи Лісогір вважав звичайними, але тепер його просто розпирала насолода і гордість.

Артем рухався то плавно, то стрімко. Інколи він боявся, що робить їй боляче, але прекрасна жінка лише жадібно прогиналася під ним. Вона періодично зводила свої тендітні брівки, а потім посміхалася ніжно й розгублено та давала зрозуміти, яке він дарує їй блаженство. Їх руки підсвідомо корчилися в нестримних рухах і трішки впивалися у м'які частини тіл. Періодично вони спліталися пальцями, до болю, а потім відпускали та обережно пестили одне одного. Очі молили не зупинятись і проникали в саму душу. Наразі їм не треба було слів, адже говорили серця, що рвалися з грудей назовні.

Ось Артем міцно обійняв Яну й опинився знизу. Дівчина підкорилася, вона підігнула ніжки й застогнала, відчуваючи його дуже глибоко у собі. Лісогір не стримався й почав пестити її пружні груди. А Яна закинула голівку й рухалася повільно, вслухаючись в безмежну насолоду, та звабливо облизувала розпухлі від бажань губоньки. Її очі стемніли й мерехтіли так яскраво, наче з них вилітали світлячки.

Досвідчений коханець тихо милувався красою їх єднання та непомітно натискав на животик в районі матки. Він відчував, що дівчина підходить до піка задоволення й не помилився. Ось Яна зупинилась, а потім скрикнула й запульсувала в його руках, від могутнього солодкого оргазму. По його плоті розлилася гаряча волога до нестями збудженої дівчини й скоро вона ослабла на ньому та прошепотіла:

– Я не знаю: як ти це робиш, але довіку належатиму тобі...

– А я тобі. Яночко, ти неймовірна. Я так довго шукав свою єдину, а ти була зовсім поруч, – обережно поклав він покірну красуню на ліжко й знову опинився на ній.

– Я ще цього хочу... Боже, як солодко кохати! – почув Лісогір та від щастя ледве не задихнувся.

– Бджілко моя шалена, все життя проживу в тобі, – відповів Артем, підняв собі на плечі її ніжки й почав тихенькі рухи, нарощуючи вогонь. Він вдивлявся в її скорений погляд та відчував, що теж підходить до найгострішої муки.

Лісогір одержимо рухався до останньої миті, а потім вирвався назовні й облив тіло Яни гарячою рідиною. Він пульсував та схлипував від насолоди, а дівчина милувалася кожним його подихом і посміхалася щасливою посмішкою.

– Підемо до ванної удвох? Яночко, тепер ми точно разом, – впевнено зітхнув Артем і подав їй руку, щоб підвелася.

По тілу коханої красиво стікали краплинки його густої сперми й Лісогір дурів від цієї краси та здається вже знову хотів неперевершену маленьку жінку. В кабіні вони лише встигли змити попередній гріх, як Артем нетерпляче розвернув Яну спинкою до себе:

– Прошу, обіпрись... Не можу я просто дивитися на тебе. Твоя крихітка весь час кличе мене до себе. Яночко, з тобою я інший, зовсім новий... О, Господи! Молю, прогнись сильніше...

Дівчина робила все, про що він просив й теж захоплено відкривала себе заново. Здавалося, вона забула всю гидоту і втрачала розум з тим, кого

безмежно кохає. Сьогодні, вперше у житті, Яна відчула палкий вогонь жіночого задоволення, нічого не боялася та з радістю віддавалася неймовірно гострому блаженству.

Ось вони все-таки наситилися й зморились від мокрих солодощів та повернулися до ліжка. Але як тільки побачили його – відразу зрозуміли, що хочуть одне одного знову. Виходить, ця агонія щастя тепер не закінчиться ніколи й катуватиме їх до скону та божевільно закохані не пручалися силі своїх почуттів.

– Я не пам’ятаю себе таким нестримним. Що ти зробила зі мною? – палав у ній Лісогір.

– Це не я, а Кохання! Воно рветься до тебе й зупинятися не хоче... – відповіла Яна.

– Тепер я знаю, чому втратив розум, як тільки побачив. Бо ти частина мене, найголовніша моя частина. Як взагалі ми стільки витримали без усього цього? Моя тендітна бджілко, марю весь час бути у тобі... – відверто зізнався їй Артем.

Розділ 16. Термінова справа

Деякий час вони жили наче в казці, але одного ранку закоханих розбудив телефон Артема. Ні, не будильник – його вони взагалі не чули. Телефонував Лісогір-старший.

– Тьомо, де ти є? Скільки можна ганяти по тих клубах? З’явився нарешті вдома. Я маю до тебе термінову справу, – почув традиційний директорський голос Артем.

Коли він перевозив речі до орендованої хати – ні батька, ні його шалави вдома не було. Виходило, що Лісогір-старший спокійно займався своїми справами та згадав про сина лише за необхідності в роботі.

Тепер, коли Артем був з Яною, час і простір не мали для нього ніякого значення. Та все одно болюча скабка вколола хлопця в серце. Він скривився й відповів:

– Тату, а ти лише через роботу згадав, що я живу на світі?

– Ой, не починай зранку! Мене й так Ліна гризе, а ти тільки додаєш головного болю.

– То нащо ж ти мені телефонуєш, коли я лише головний біль? – обережно пестив шовкове плеченько Яни Артем й задоволено посміхався. Він був щасливий, що поруч дихає сенс його життя і це найголовніше. А дівчина тихенько лежала на його плечі та не заважала навіть поглядом.

– Телефоную, бо треба терміново їхати до Львова. Орест зовсім з глузду з'їхав, через свою горілку. Поїдеш розв'язати питання щодо його звільнення. Набрид мені! Подивишся: кого можна тимчасово призначити та деякі папери завезеш, – серйозно пояснював керівник компанії-перевізника.

– І все? А я думав, що ти за мною скучив, – з сарказмом припустив Артем.

– Тьомо, що ти верзеш? Приходь додому, поговоримо. Твій звіт по Хорватії я бачив, а тебе ніяк не вирахую. Топчій теж бігає загадковий, як наречена. Сину, що взагалі відбувається? – намагався зрозуміти батько.

– Звіт писав не я, а Топчій. Мабуть, зробив це краще за мене. А по клубах я не ганяю, просто переїхав в орендовану квартиру. Тату, я виріс, а ти й не помітив! У мене є кохана дівчина і ми тепер з нею разом. До Львова я, звісно, поїду. А ти купи собі пігулок від голови, бо та паскуда зробила дірку й заливає отруту. Ось твоя голова і болить, – сказав як думав син.

При зізнанні Артема щодо проживання з дівчиною, бідолашна Яна здригнулася й стиснула кулачки та вільнодумний молодик не надав цьому ніякого значення. Але коли відключив телефона, вона злякано глянула йому в очі й прошепотіла:

– Тьомочко, навіщо ж ти нас відразу розкрив? Тепер мене точно знайдуть...

– Яно, про що ти? Думаєш у людей немає інших справ, як лише одну

тебе по місту шукати? Прошу: не переживай! Той нелюд вже й забув. Знайшов собі іншу жертву та знущається. А в нас почалося таке прекрасне життя, що від однієї думки, у мене дах їде, – Артем знову обцілював її личко та вже подумки обирав позу, але після згадки про лиходія, Яна наче скам'яніла.

– Ні! Тьомо, прошу, давай вставати. Тебе батько викликає, а я приготую обід. Ти ж повинен набиратися сил після всього, що вночі робиш...

Та настирливий закоханий наче не чув її слів і продовжував загравати, міцно притискаючи до себе:

– Тоді додай мені сил, прямо зараз! Ти надихаєш на кохання щомиті і я ладен літати. Яночко, хочу ранкової насолоди...

Після цих слів Яна чомусь здригнулася і в її очах з'явилися сльози. Звідки ж Артему було знати, що він слово в слово повторив фразу, з котрої часто починався ранок дівчини в підвалі Годзіли. Саме там, на ланцюгу, страшний звір змушував її робити гидкі принизливі речі. Вона відчула біля горла важкий ком та спробувала рішуче звільнитись з рук коханого чоловіка.

– Ти чого? Яночко, не плач. Я ж не наполягаю. Ти мені дарована навіки. Вибач, коли образив. І не бійся через те, що я сказав. Треба ж було мотивувати «татові» мій виліт з родинного гнізда. Тепер мені полегшало, – лагідно говорив Артем, цілуючи Яну в маківку.

Він зрозумів, що наразі нічого не отримає, тому встав з ліжка й солодко потягнувся. Лісогір блаженно відчував, як після шалених любовних пустощів, ниють його сильні м'язи. А маленька бджілка почувши, що йому полегшало – відразу пробачила. Вона залишилася працювати над обідом, а він помчав на лівий берег.

– Тату, ти в офісі? – спитав Артем на роздоріжжі.

– Ні, в офіс я поїду пізніше, чекаю на тебе вдома. Хочу обговорити цей дивний переїзд, – якось лагідно вимовив батько.

Закоханий та трохи знесилений молодий чоловік не надав ніякого значення тим словам і вже відчинив двері квартири своїм ключем.

Парочка лиходіїв була вдома.

Артем і до розповіді тьоті Віри не дуже любив мачуху, а після правди про смерть мами, бачити її не хотів. Він злісно відвів погляд та без привітання пройшов до батькового кабінету.

– Привіт, сину! То кажеш, знайшов собі жінку? І хто ж вона? – діловито показав на стілець Лісогір-старший та вмовився у своєму кріслі. На порозі кабінету виросла розмальована Ліна.

– Батьку, нехай ця вийде! – гиркнув Артем.

– Сину, поведься пристойно. То розкажи про наречену, чия вона донька? – навчився відразу розмірковувати про злиття родинних статків чоловік.

– Це як у тому кіно: з чийх будете? Так, тату? Вона моя кохана дівчина, а її генеалогічне древо тут ні до чого. Давай ближче, щодо Львова, – сів навпроти батька Артем.

– Ось я підготував папери, віддаси до бухгалтерії. І обов'язково пошукай: ким замінити Ореста. Він розбазарює гроші компанії на власні потреби. Був колись сумлінний працівник та все на випивку проміняв. Це карта на витрати й поповнення місцевого фонду, бери.

Артем не встиг взяти до рук папери, як знову заскочила жадібна мачуха й скрикнула:

– Так, синку, бери. Та на шльондру свою не забудь витратитись...

Це вже було занадто! Артем зірвався зі стільця, сильно штовхнув Ліну геть з кімнати та гримнув дверима так, що ті ледве не злетіли з петель.

– Не рівняй усіх жінок до себе! – скрикнув їй вслід та повернувся до столу.

– Тьомо, а що взагалі відбувається? Чому ти такий? Вона ж тобі матір замінила, – краще б Валентин Наумович цього не говорив. Очі Артема налилися кров'ю й він з ненавистю глянув на батька:

– Замінила чи відібрала? Га, тату? Чому я тільки через двадцять років

дізнаюсь, що ця потвора довела мою маму до смерті й залишила мене сиротою? А ти наче й ні до чого тут... Ось чому я такий!

Лісогір-старший мовчки сів у своє крісло та втупив здивований погляд в Артема.

– Звідки така інформація? Хто це тобі наговорив? – почервонів від хвилювання батько.

– Та байдуже: хто сказав! Головне, що це правда, якої ви мене позбавили. Мама хворіла лише любов'ю до нас усіх, а ти її вбив! Що, таточку, істина виглядає некрасиво чи може жахливо? Та ми всі її заручники! – кричав Артем Лісогір.

– Це тобі Віра розп'яткала? Правдолюбка хрінова, – тільки й встиг сказати Валентин Наумович, а збурений підлим лицемірством син, підскочив до батька й з розмаху вдарив його по обличчю так, що той зупинився лише завдяки стіні.

– Не смій говорити поганого про тьотю Віру! Вона мій єдиний світлий зв'язок з мамою. І телефонувати їй не смій! До Львова я звісно поїду. Виконаю твою термінову справу, але до вашого гадючника не повернусь, навіть не чекай. Adiós, начальнику! – він спеціально штовхнув двері так, що Ліна відлетіла вбік. Артем з дитинства знав її гидку звичку підслуховувати під дверима.

Розділ 17. Мстива відьма

Коли схвилюваний суперечкою з батьком Лісогір-молодший повернувся до орендованої квартири, там смачно пахло печеним хлібом та борщем. Яна спробувала рецепт, що їй дала тьотя Віра й пампушки, в суміші з коханням, вийшли рум'яні та пухкі. А ще докипав ароматний борщик і теж був готовий до куштування.

Дівчина уважно глянула на Артема й миттю зрозуміла недобре:

– Тьомочко, що сталося? Чому ти такий?

Він обхопив Яну обома руками й заколисав як найріднішу на землі. Обіймаючи її, Артем відчував себе непереможним!

– Все добре, маленька господарочко. Як у тебе прекрасно пахне! Моя невтомна бджілка додала цьому дому неймовірного затишку, – притискав він свою чарівну знахідку до серця.

– Тьомо, я розумію, що не маю права лізти у справи вашої родини. Але розкажи, будь ласка, – навіть не намагалася вибратися з його палких обіймів дівчина.

– Чому ж не маєш? Хто тоді має, як не ти? Я дав по морді своєму татові, послав його гидку бабу, а завтра зранку ми з тобою поїдемо до Львова, в справах компанії.

– Добре, як скажете, Артеме Валентиновичу. Та наразі мийте ручки й до столу. Я поки готувала теж страшенно зголодніла й з радістю поїм з тобою. Потім все розповіси, добре?

Щасливий Лісогір виконав наказ господині й милувався: як порастється біля тарілок його юна жінка.

– Смачного тобі! – потрусила дівчина зеленню його борщ і Артем навіть очі заплющив, такий йому той борщ був смачний. Яна в куховарстві дійсно була тямущою.

– Навіщо нам до Львова? Треба одного батькового заступника звільнити. А ще... Знаєш, Яночко, я лише зараз допер. Чому б нам з тобою там якийсь час не пожити? А як осокорківський дід здохне – тоді повернемося, щоб ти нічого не боялась. Або залишимося в місті Лева назавжди. Ти ж там ще не була? – за обидві щоки вминав пампушки Лісогір та виглядав неймовірно щасливим.

– Та я ніде не була, не встигла. Це ти в нас великий мандрівник, а я між лівим та правим берегом тільки й переміщалась, – сумно зітхнула Яна й Артем зрозумів, що йому в голову прийшла доволі розумна ідея.

З першими вранішніми променями сонця парочка взяла в дорогу невеличку валізу та й попрямувала на виїзд зі столиці.

Старший Лісогір залишився керувати перевізниками з дому. Директор не хотів, щоб підлеглі бачили здоровенний синяк на його щоці. А той підступно припух та розповзся на пів обличчя. Валентин Наумовим

розумів, що хоч і з запізненням, але отримав по заслuzі й син правий. Та непристойний вигляд треба було підлікувати вдома.

А його підла половина не могла заспокоїтися й панічно шукала: як помститися непокірному пасинку? Звісно, доки він тягався зі злиднем з сусіднього під'їзду – насолити Артему було доволі важко. Певно що тепер, коли в його серце запала жінка, молодий Лісогiр був слабкішим...

Ліна Жур вирішила почати свою розвідку з улюбленого місця відпочинку друзів та миттю опинилася в розважальному центрі «Максимум». Заклад уже працював, але відвідувачів було мало. Вона взяла собі на барі коктейль і почала розкручувати бармена на інформацію. Та Атос вислухав слизькі запитання дамочки й відповів:

– Перепрошую, пані, але мені ніколи пліткувати. Роботи, знаєте, багато. Тому: що і з ким робить Артем Лісогiр - мені зовсім нецікаво.

З тим мачуха й пішла за столик. Вона просканувала зал своїм гадючим поглядом та вже визначила чергову «жертву» для розмови. У темному кутку непримітно сиділа жінка з бейджем. А що коли вона виявиться більш говіркою? На те вони й жінки!

Ліна поманила пальцем до себе адміністраторку, знизала її оцінювальним поглядом і прорекла:

– Вибачте, шановна, не бачу звідси Вашого імені. Але мені здається, що цей коктейль зроблений неправильно.

– Та що Ви, пані! Наш бармен працював в кращих ресторанах Києва, ми його ледве переманили до себе, за великі гроші. Може надохолоджений, це інколи буває. А звати мене Риммою...

– Дуже приємно. А я Ліна Лісогiр, мама Вашого постійного клієнта. Здається наш безтурботний син часто залишає тут родинні кошти? – широко посміхнулася гадюка.

Коли Римма почула про Артема, її наче струмом ударило! Хіба ж не він завжди принижував її? А ще пробрався в маєток господаря та викрав його коханку... Її втягнув до тієї афери й тепер Римма дихати боїться, щоб нічого не вилізло назовні. А тут з'являється мати та розпитує її...

Все це миттю пролетіло в голові переляканої адміністраторки, але вголос жінка сказала:

– Так, Ваш син у нас частенько буває. Грає в боулінг та пиво зі своїм товаришем п'є.

– Господи, і все? Дитині двадцять шостий рік, а вона лише м'ячиками бавиться! Що, зовсім не зваблює тут дівчат? – сканувала поглядом Римму «матуся».

А та як почула про Артемових дівчат, то відразу зрозуміла, що запахло смаженим. Вона перелякано закивала головою й відповіла на кшталт бармена:

– Шановна, тут ввечері така каша, що мені ніколи роздивлятися: хто і з ким. Моє завдання: щоб був порядок та гості всім задоволені. Тому перепрошую, в мене термінова справа на кухні. Гарного Вам дня!

«Щось тут не те... Чому, коли мова заходить про пасинка й дівчат, вони всі стають якісь смикані? Теж мені супермен! Чим він їх так залякав?» – допила коктейль мачуха та й пішла шукати далі.

Розділ 18. Масажист

Ліна знову відчувала гострий біль у спині й розуміла, що пора зателефонувати масажисту. Ну, власне він був для неї не лише масажистом, а й тим хто добре вміє знімати стрес старіючої, стурбованої сексом дами.

Адже пан Лісогір весь час зайнятий покращенням добробуту родини, а після того, як він за давній гріх отримав по морді від власного сина – взагалі має вигляд побитої собаки.

– Леді Лі, але ж у мене черга! – почула вона зі слухавки та лестиво відповіла:

– Конику мій! А поза чергою? Сьогодні тьотя Ліна добре платить і взагалі я маю для тебе дещо особливе...

«Як же мене дістали ці кляті старі баби!» - кинув слухавку на масажний

стіл трудівник, але допомогти Ліні десь через годинку, погодився.

Габріель, як він себе називав, хоч в паспорті у масажиста стояло звичайне ім'я Федір, добре виконав традиційну процедуру «допомоги стражденній». Ліна так розійшлася у своїх бажаннях, що навіть забула про спину. Виходить медик був дійсно талановитим!

– Ліно, я б з радістю поспілкувався з тобою ще, але мені терміново треба на виклик. Є тут один старий дід-дохляк, нещодавно після інфаркту. Здоровенне падло, але гарно платить. Поїду попрацюю. Дякую, що завела! – натягнув на голий зад вузькі джинси чоловік та, не зважаючи на пацієнтку, вже збирав свій робочий саквояж.

– А підкинь мене в бік дому, конику? Бо після твого «масажу» я й ходити не можу, – спробувала Ліна знову залізти Габріелю до штанів.

– Тобто? А чого це ти без свого сталюго коня? – здивувався він.

– Мій сталюгий кінь ось тут, а Нісан на профілактиці. Я хотіла взяти щось у гаражі, так Лісогир-тварюка, не дав! – пестила розбещена жінка працювате хазяйство.

– Добре, їдьмо, але швиденько. Годзіла непунктуальних не терпить, – замкнув двері свого кабінету масажист.

– Хто? – здивовано перепитала Ліна.

– Ти не знаєш: хто такий Годзіла? Ну, дивна! Гребенюк Олег Самійлович – власник «Максимуму». Він нещодавно переніс інфаркт й тепер катається по садибі на візку. Подейкують, що сталося це через те, що в нього вкрали дівчину. Весь масив тоді на вухах стояв. Ліно, в якому світі ти живеш? – застрибнув до свого спорткара Федір.

Від почутих новин Ліна забула про отримане задоволення. Вона шукала в «Максимумі» чогось цікавого про пасинка, але люди були налякані й тепер зрозуміло чим. Бо в їхнього господаря викрадено бабу! Ця інформація, наче скабка в дупі, застрягла в її голові. Жінка пестила кучерявий чуб коханця й просила:

– Конику мій, а можеш дізнатися більше: що там сталося? Я люблю

цікавеньке, а тут бачу, все пропустила. Разом посміємося. Дякую за приємну зустріч. Бережи себе! – надіслала вона Габріелю повітряний цілунок й звісно почувалася набагато краще.

Коли талановитий Федір-Габріель примчав до садиби Годзіли, його вже чекали та провели нагору до спальні стражденного. Ліжко потвори, навіть під його тушею було пружне й гарне, тому масажист виконував свою роботу досконало. Взагалі з першого сеансу на дверях стояв охоронець, але десь з п'ятого – Гребенюку так попустило, що він залишався з медиком на самоті.

Саме зараз той розкидав свої величезні клешні, влігся мордою вниз та відчував явне полегшення свого стану. А його дорогий годинник, золоті ланцюги та айфон мирно лежали поруч на тумбочці. Федір часто бував у заможних клієнтів та ніхто зроду не сказав, що він взяв десь хоча б копійчину. За його сильні руки та сумління чоловік славився на районі, як суперпрофесіонал.

Але сьогодні його страшенно манив телефон Годзіли. Може через те, що Ліна йому догодила гарним сексом і прохала новин? Федір ще якийсь час боровся зі спокусою, а потім натиснув в такому місці, про корте добре знає гарний масажист й потворний дід відрубився. Габріель дістав з кейса рукавичку та, заради розваги, натиснув на екран. Дивно, але апарат не був заблокований і чоловік почав бігати пальцями по різних теках.

Там був компромат на журналіста, купа бухгалтерських звітів та схем, а ще галерея ХХХ. Федір відкрив й навіть сів на ліжко. У старого розпусника в телефоні була купа відео з дівчатами. Одні були страшненькі, інші нічого та одна – просто чарівна. Федір вважав себе диким звабником, але оце двометрове страхіття, що наразі колодою валяється у власному ліжку, не могло зацікавити таку жінку. Може він їй багато платив? Адже на відео дівчина виглядала сумною й абсолютно не збудженою. Хто ж вона така? От би замутити «масаж» з нею! Це тобі не Ліна...

Масажист скинув собі на телефон кілька відео з красунею, засунув апарат глибше до свого кейсу, обережно закрив усі теки й поклав айфон

Годзіли точно так, як той лежав раніше. Потім запхав рукавичку до кишені й натиснув на шию Годзіли. Дід прокинувся, застогнав і спитав актуальне:

– Лікарю, я що спав?

– Буквально кілька хвилинок, пане. Але це нормально! На сьогодні я все зробив, побачимося післязавтра. Бажаю Вам швидкого одужання, а я прикладу до цього максимум зусиль! – промовляв застарілі фрази Федір, від яких у нього аж зуби нили, але ж він професіонал.

Вдома масажист довго стояв під душем та намагався змити з себе запахи клієнтів, за допомогою дорогого гелю. Потім впав на ліжко й перекинув на ноут відео з чарівною дівчиною. Не дивлячись на те, що Ліна Жур сьогодні вичавила його, наче лимон – Федір відчув такий стояк, що допоміг собі кінчити. Всі принади юного створіння були просто ідеальні: талія, груди, статура й рухи...

– До біса! Я хочу її знайти. Якщо нею користувався старий пендель, я ж не гірший! – сказав вголос стурбований Габріель та зателефонував знайомому хакеру. За ідентифікацію красуні масажист пообіцяв, що робитиме айтішнику безкоштовний масаж цілий місяць. Через нескінченне сидіння за клавіатурою й моніторами знайомий страждав на гострий остеохондроз.

І щоб світ робив без справжніх професіоналів? Пройшло дві доби й масажист отримав повідомлення, на яке дуже чекав: «Федю, твоє замовлення виконав. Шия болить. Заходь».

– Як він це робить? – захоплено сказав масажист, кинув свою роботу та помчав до електронника. Будь-який професіонал не розкриває секретів своєї роботи, але коли Федір добре попрацював над поставою хакера, той розповів наступне:

– Розумієш, докторе, не всюди ще в нас є гарні програми розпізнавання. Та я скачав декілька швидких. Тому цю дівулю знайти було зовсім не важко. Вона світилася на камерах супермаркетів на Осокорках. Це по-перше. Працювала в «Максимумі». Мала інцидент з клієнтами й там більше не з'являлася. Я пошукав серед дорожніх камер й найцікавішим

виявилося те, що саме клієнти «Максимуму» пізніше вивезли її з Києва харківською трасою невідомо куди. Здогадуєшся, що на периферії я безсилий і сліпий. А за шию: велике тобі спасибі!

Розділ 19. Місто Лева

Артем Лісогір та Яна Скрипник зняли собі номер у звичайному львівському готелі. Не дивлячись на увагу прекрасної Яни, Артем ще був дуже злий на батька, але роботу він завжди виконував сумлінно й тому помчав до місцевого офісу, без затримки. Яна залишилася в номері відпочити, адже пізніше коханий обіцяв їй показати родзинки прекрасного старовинного міста.

Окрилений щастям Лісогір уважно вислухав місцевого керівника – Ореста Садовського. Чоловік дуже прохав не звільняти його, щоб мати можливість допомагати внукам. А ще продемонстрував, що підшився від алкоголізму й добрий татів син повірив бідоласі та поки залишив на посаді. Артем не поспішав звільняти старого ще й тому, що мудро притримував місце для себе, на випадок, коли їм з Яною дійсно прийдеться перебратися сюди.

Після офісу Артем заскочив до однієї приватної львівської пекарні й купив чудових смаколиків на вечір. Він припаркував Мерседеса на стоянці готелю та взяв до рук покупки й величезний букет троянд. Квіти дарували ніжні пахощі й нагадували аромат його чарівної половинки. Лише від думки про Неї гарячий Лісогір відчув страшенне збудження й прикрився пакетом, щоб не лякати в ліфті дівчат.

Ніколи раніше закоханий не помічав за собою такого шаленого темпераменту. Так, заводився з жінками він швидко, але наразі почувався якимось палким гладіатором, котрий весь час бажає кохати солодку рабиню. Господи! Чому це він про таке згадав? Адже його ніжна квітка донедавна була саме невольницею. Та він її врятував і тепер вони кохають, наче божевільні!

– Яночко, тримай це тобі. Вони пахнуть звичайними квітами, а за твоїм теплом я скучив не сказати як. Можна покажу? – вже обіймав її він та цілував наче одержимий.

– Тьомо, що ти робиш? Потерпи, я хоч квіти в воду поставлю, – випурхнула з його рук Яна.

Артем послухався та пішов умитись. Ось він вийшов з рушником у руці й протер обличчя, а потім упіймав її та вже вдихав пахощі шовкового волосся дівчини. Парочка незчулась, як опинилася в ліжку й Лісогір заповонив дівочі вуста своїми бажаннями. Він гаряче цілував її тіло та спускався все нижче туди, де губами ще не бував, але давно марив. Та коли блаженний побачив крихітну красу, він зовсім втратив розум і почав пестити рожевий бутончик так ніжно, як ні з ким цього не робив.

Він бачив, що Яна вчепилася руками в спинку ліжка й покійно вслухається в нестерпно солодкі муки. Талановитий коханець напевно знав, що саме люблять в тому місці відчувати жінки й намагався бути найпривабливішим. Періодично Яна здригалася під його неблаганним язиком та схлипувала від блаженства. Ось вона знову завмерла, а потім скрикнула й вибухнула струменем гострого чуттєвого оргазму... Щедро нагороджений Артем задоволено випив результат своїх старань й повільно підвівся до її личка. Закоханий розпусник доторкнувся до напіввідкритого ротика дівчини й сповістив:

– Там ти ще смачніша... Яночко, солодка моя! Я тебе кохаю до болю, до нестями, до забуття. Ніколи не покидай мене! Я без тебе жити не зможу.

Тепер, не відводячи очей, він плавно й дуже глибоко увійшов до неї всередину та рухався, широко розкинувши над її тілом руки так, наче літав. Артем забув про свою бридку родину і про весь світ й лише відчував, як його тіло переповнює млосна насолода. Розчулений їх єднанням, він тихенько шепотів:

– Мій божественний достиглий плід... Як вчасно я тебе зірвав і буду куштувати вже до смерті...

Яна обережно впилася пальчиками в його плечі й звабливо стогнала, а слізки насолоди щедро стікали по її рум'яних щічках.

– Куштуй... Я готова померти за кожную мить твоїх обіймів. Молюся і боюсь прокинутися. Господи, я збожеволію колись...

Наразі Яна вигнулася й закричала. Як же Артем любив переживати мить, коли вона кінчає! Цей ніжний вибух і її волога його доводили до забуття. Така невимушена і відкрита сила природної жаги – підтверджували пристрасне кохання його обраниці.

Наступного дня вони довго гуляли пішки. Як і обіцяв, Артем присвятив мандрям старовинними вулицями не одну годину та розповідав своїй прекрасній жінці про місто Лева. Виявляється Лісогір нескінченно багато знав про місцеві пам'ятки старовини та вмів говорити про них дуже захопливо.

Час летів непомітно. Ось Артем глянув і зрозумів, що його дівчинка дуже зморилася. Вони обрали для обіду чарівний ресторанчик, просто неба. Їх тут було безліч. Навколо в горщиках і на землі росли квіти, а пахощі нагадували казку. За десертом, коли Яна облизнула ложку з морозивом, закоханий не витримав і взяв її за руку:

– Прошу, пішли до номера... Я дуже скучив за твоїм Коханням!

– А я так находилася, що крутиться перед очима все. Але я не шкодую, тут красиво. Мій Тьомочко, не знаю як віддячити тобі за казку! – відверто зізналася дівчина, а Лісогір вже був готовий переміститися через простір, тільки б опинитись з нею за зачиненими дверима.

– Неправда! Знаєш, як мені віддячити. О, Яночко, я від твого кохання втрачаю розум! Такого щастя я не уявляв і радий виконати що завгодно, – Артем тримав її за руку й наразі дуже шкодував, що не купив обручки. Він все частіше думав: як і де зробити Яні пропозицію? А стіни міста Лева для подібної урочистості підходили ідеально.

– І я для тебе можу все. Здається більше нічого бажати, – відповіла Яна тихим ангельським голосом й Лісогір відчував, як палає радістю його донедавна недоторкане серце. Вони взяли за руки й тихенько пішли в бік готелю.

Розділ 20. Убойне відео

В номері Яна пішла вмитися після подорожі містом, а Лісогір отримав повідомлення. Думав, що телефонує батько або Євген Топчій, та

абонент виявився невідомим. Інколи Артем ігнорував такі дзвінки, але слідом прийшло повідомлення: «Відкрийте, це дуже важливо!»

– Чого тільки не напишуть, заради реклами, – вголос сказав щасливий Лісогір та відкрив відео...

Спочатку він не зрозумів... Потім сів... Встав... Ролик йшов без звуку, але те що він бачив не потребувало озвучування! Зовсім не в підвалі, а серед якихось пишних хоромів, без ланцюгів його Яна, одягнена в непристойний одяг повії –

займалася коханням з мерзенним дідуганом на прізвисько Годзіла... Вона не виглядала щасливою, але й не виривалась чи кричала. Просто робила з ним гидкі речі й дивитися далі Артем не зміг!

Кудись поділося піднесення від прогулянки та нестримні гарячі бажання. Тепер він не відчував власного тіла, а в голові кипіла ненависть та нерозуміння цього монтажу? Навіщо комусь ліпити «гидке кіно» про Яну, котра ні в якому разі з тим страшним покидьком не могла робити того, що там показано. Але ж якось це змонтували та надіслали йому?

Як він повинен тепер поводитись? Як приховати те, що відчуває? Тим більше, що Яна розумна й відразу зрозуміє та запитає причину зміни настрою чоловіка, якого кохає. А може НІ? Що як це відео справжнє? Господи, зроби що-небудь!

Артем вимкнув, але не видалив. Він обхопив голову обома руками і в цей самий час з ванної кімнати вийшла його Яна. Вона була абсолютно без нічого, причесана й неймовірно гарна... Майже така, як там!

– Тьомочко, що сталося? – миттю відреагувала дівчина на його стан і цей янгольський голос просто вбивав. – Ти на себе не схожий.

– Ти теж! – скрикнув Лісогір та кинув їй халат.

Потім підійшов і не став чекати, чи перевіряти. Артем був людиною відкритою та вже обпеченою таємницями про смерть мами. Він цілих двадцять років був заручником прихованої істини. Тому тепер просто запустив їй відео. А Яна подивилась хвилинку та як стояла, так і

втратила свідомість.

Лісогір вимкнув гидоту, взяв її на руки й поклав на ліжко. Він обтер її побіліле личко вологим рушником і дівчина прийшла до тями. Вона не вдала, що стукнулася головою й нічого не пам'ятає, а простогнала:

– Ти ненавидиш мене?

– Тобто це правда? Не монтаж? Не підстава? Там все по-справжньому?
– ще намагався не вірити Лісогір. Дівчина прикрила очі, потім спробувала вдихнути більше повітря, так наче задихалась і відповіла:

– Тьомо, ти ж казав, що тобі байдуже. Що ми почнемо все з чистої сторінки. Так, я не завжди була у підвалі, на ланцюгу. Інколи та тварина забирала мене до своєї спальні та гралася, як живою іграшкою. Він хворий імпотент, тому й одягав непристойно та торкався... Я ненавиділа його й себе, інколи дуже хотіла померти. Але ж навіщо Бог дав мені життя. А потім ти врятував і я блаженно покохала... Тебе, життя, цілий світ. Та бачу, що всьому настав кінець. Так?

– А хіба ти інакше б реагувала на мене там? – сидів перед нею на підлозі Лісогір і не розумів: навіщо він ще живий.

– Я зрозуміла. Артеме Валентиновичу, не переймайтеся, все пройде. Я не буду Вас обтяжувати своєю присутністю. Поїду геть. Тільки дозволь мені замовити квиток і таксі до вокзалу. Гроші я поверну тобі, коли почну працювати, – вона здавалася абсолютно спокійною і це бісило Артема.

– Де? У Годзілі? – збурено запитав він та навіть не розумів, наскільки жорстоко й по-дитячому поводить ся.

– Ні. Я поїду до твоєї тьоті Віри. В мене все одно більше нікого немає, а вона хороша жінка і їй теж важко жити на самоті. Вона не казала, я просто знаю...

Яна підвелася, обійшла його, одяглася, взяла телефон, замовила квиток і таксі. Надала дані карти й тихо сіла в кутку, чекати на дзвінок перевізника. Весь цей час Артем мовчав, не рухався й був наче неживий. А коли забринів виклик таксі, він кинувся до Яни на колінах:

– Не йди. Скажи, що все це страшний сон і я зараз прокинуся. Такого не може бути... Я ж тебе тільки зустрів і так неймовірно кохаю...

Та дівчина пережила вже стільки горя, що їй це сприймала як черговий кошмар. Вона нічого не бачила за сльозами, але кивнула їй тихо відповіла:

– Ні, Тьомочко, прости... Але ти побачив істину, заручницею якої я є. Прощай!

Вона тихо зачинила за собою двері й донедавна окрилений щастям Лісогір звалився на готельний килим. Він звився в муках та істерив, ридав і бив руками об підлогу, вив від болю та стогнав від страшної істини, заручниками якої вони були обоє.

Через деякий час він затих, потім хитаючись пішов до ванної. Вмився, причесався та й пішов вниз до супермаркету. Там Лісогір взяв три пляшки горілки, великий коньяк і піднявся до себе в номер.

Вихований в кращих традиціях столиці, наразі він пив все те з горла і вже не відчував власного тіла. П'яний до чортиків Лісогір, спочатку відкрив галерею, де вже було дуже багато їх селфі з Яною, потім ще раз подивився страшне відео та з усієї сили вдарив телефоном об стіну. Техніка хрюкнула й розвалилась на запчастини. Артем пошукав недопиту пляшку і знову перекинув її до рота. Потім впав посеред номера на мокрий від сліз та спиртного килим і відключився, наче неживий.

Звісно перше, що приходить до голови: хто їй навіщо скинув щасливим людям те страшне, хоч і справжнє, відео? Але ж це – пара дрібниць! Якщо вже воно потрапило до стурбованого масажиста, то в руках гадюки Ліни Жур йому з'явитися – елементарно просто.

Інша справа: як вона склала до купи, що прекрасну дівчинку, котра була невільницею у Годзілі, тепер кохає її ненависний пасинок? Це вже інша справа, але для такої як Ліна, цілком підвладна!

Розділ 21. Вірний друг

З того часу, як до нестями закохана парочка, зникла від усіх у місті

Лева, пройшло кілька днів. Батько не телефонував Артему через образу за побите обличчя, а Євген Топчій з ввічливості, розуміючи, що наразі другові точно не до нього.

Але через три дні Женька не витримав і набрав товариша. Він приготував якийсь смішний жарт та з абонентом не було з'єднання. Топчій подивився на час. Виходить навіть у 12.30 закохані вимкнули телефони й віддаються приємним заняттям в наглухо зачиненому номері.

Євген ввічливо зателефонував через дві години, але почув той же автовідповідач та чомусь подумав про недобре. Він не дуже любив тривожити боса, та наразі Лісогір-старший миттю відізвався:

– Привіт, Женю! Ти з Тьомкою коли спілкувався востаннє? Щось я вже добу не можу його вичислити. Хотів запитати про роботу, а він зі мною зв'язок вимкнув.

– Валентине Наумовичу, саме з цього питання я Вас і турбую. Він не з Вами, а з усіма вимкнув зв'язок. Може там щось сталося? – запанікував друг.

– Та що може статися посеред Львова? Теж мені Чикаго! Ну от що, дорогий мій, бери будь-яке авто та мчи до нього. Чомусь і мені неспокійно на душі, – на диво розхвилювався Лісогір-старший.

– Добре, Наумовичу. Скоро виїжджаю. Візьму старий Джип, не заперечуйте? – згадав минулі буремні події Євген та знав, що авто від нових пригод точно не відмовиться.

До околиць Львова далекобійник Топчій, гнаний невідомістю про Артема, добрався о дев'ятій вечора. А до готелю він потрапив, коли все місто вже було освітлене яскравими ліхтарями. Женька показав посвідчення водія й попросив дівчину на ресепшні:

– Прекрасна пані, мені дуже треба побачити друга. Він винайняв у Вас номер, а тепер чомусь добу не відповідає на дзвінки. Артем Лісогір ще не виселився від Вас? Я переживаю...

Дівчина автоматично глянула на ключі, ще раз подивилася в документи

Топчія й знизала плечима:

– Та ні, не виселявся. В номері він, бо ключів немає. Я нещодавно прийшла на зміну, тому не можу відповісти про його переміщення за день. Якщо хочете, можете піднятися.

– Дякую, Ви дуже люб’язні! – подарував їй повітряний поцілунок Євген і заскочив до ліфта.

Хлопець довго стукав у двері, але йому ніхто не відповів. Тоді він спустився до симпатичної адміністраторки й вони вже разом, маючи запасні ключі, повернулися до дверей. Дівчина теж спробувала ввічливо достукатися до постояльца, а потім відчинила двері й побачена картина була дуже неприваблива. Красунчик Лісогір лежав серед випитих порожніх пляшок та був більше схожий на мертвого, ніж на живого...

– Це щось новеньке! Він взагалі не п’є. Дякую Вам, Тамаро, я спробую привести його до тями. За безлад пробачте, ми все приберемо, – запевнив працівницю готелю Євген та розумів, що Яни в номері точно немає.

– Не переймайтеся, будь ласка. Нічого особливого. Просто гість трохи перебрав. Вранці я пришлю до Вас прибиральницю, – виховано посміхнулася гостинна львів’янка та й пішла собі.

Топчій пройшовся по номеру й намагався зрозуміти, що тут сталося? Він припустив, що закохані дуже посварилися через щось серйозне, адже їхали вони неймовірно щасливі та віддані одне одному. І куди могла подітися Яна в чужому місті та як Артем її відпустив? Питань було аж занадто, а відповідь лежала на килимі смертельно п’яна й навряд чи сьогодні хоч на щось виразно відповість.

Досвідчений далекобійник спустився знову на ресепшн до Тамари та вирішив заплатити за свою ночівлю, але дівчина глянула на монітор і сказала, що за двох номер проплачений ще на кілька діб вперед, тому вносити кошти немає ніякого сенсу.

Євген подякував сьогоднішній господині за розуміння та спитав: де тут найближча аптека, щоб купити товаришеві ліки проти страшного

похмілля. А потім пішов нагору повертати Артема до життя.

Але зробити це було нелегко! Спочатку Лісогір лаявся такими словами, яких не вживав навіть тоді, коли вони встряли в серйозну бійку, захищаючи вантаж. Далі Євген запхав Артема до прохолодної ванної, але зробив тільки гірше. Сп'янілого прорвало на блювоту й знадобилося спускати воду та мити його всього.

Ось навіщо людині потрібен справжній друг! Топчій впевнено продовжував працювати над відновленням життєвих функцій та здорового глузду напарника. Хоча щодо глузду – сьогодні це було під великим питанням.

Далі пішло холодне розтирання та насильницький прийом шипучого препарату. Женька вже приготувався було до нової порції блювотиння, але Лісогір потихеньку почав приходити до тями. Він уважно подивився на друга заплаканими очима й скривився:

– Ти чого тут?

– Знайомих пізнаєш! Це добре. А скажи: як мене звуть?

– Топчій, іди на хрін! Ти мені ще пальці запропонуй порахувати, – трусився від холоду та похмілля чистенький Лісогір і дбайливий товариш накинув йому на плечі халата й допоміг дійти до ліжка. Він закутав Артема в ковдру та лише тепер знесилено сів поруч. Це тому, що його п'янений друг був у трохи вищій ваговій категорії, хоч наразі це не мало ніякого значення.

– Добре, ти поспи, а я поки цей спиртний гармидер приберу. І куди воно в тебе все влізло? – буркотів Топчій та збирав порожні пляшки до смітцевого кошика. – Ну, дебіл! Такого гарного айфона розбив...

– Телефон чіпати не смій! – пробубнів Лісогір, але що там вже було чіпати?

– Ой, дурний! Де ти вже тут бачиш телефон? Оці шматочки пластику? А чого ти ще до купи вікна в готелі не побив? – кивав головою Женька й нічогісінько не розумів. Артем завжди був хазяйновитим та розсудливим й ніколи нічого подібного не викидав.

Це ж до якого сказу треба було його довести, щоб чоловік аж так неймовірно зірвався? Кохання дійсно страшна сила, але чим Яна могла його так доконати?..

Євген теж прийняв душ й тепер стало трохи краще. Він заглянув до мінібару, попив мінералки й звісно дуже хотів їсти та залишати Артема на самоті з його божевіллям Топчій не смів. Ось на полиці він побачив пакунок і відкрив. Там були смаколики з місцевої пекарні.

– П’яний мов чіп, але мене без вечері не залишив. Дурню, куди ж ти Янку подів? – з апетитом жував Євген, а бешкетник залюбки хропів у ліжку і ясно було, що він «одужує» та поки нічого не скаже.

Зморений напарник міг би примоститися з Артемом в одному ліжку, але хлопець ліг навпроти на диванчику, вкрився казенним пледом й тільки тепер закрив стомлені очі.

Розділ 22. Продуктивна розмова

Жека прокинувся від звуку спущеної в туалеті води й відкрив очі... Господи, де це він? А, точно! Приїхав рятувати того дурня з біди. Миттю перед ним з’явився Артем Лісогір і сів на ліжку.

– Топчій? Я думав, що ти мені снівся, а він насправді тут, – кутався в махрову тканину Лісогір, бо від страшного похмілля його ще й досі лихоманило.

– Привіт, алкаш! Що проспався? – підвівся з диванчика Євген і протер очі. – От скажи мені, дурко, чому я повинен тебе завжди страхувати?

– Тому, що ти мій брат і друг, – майже посміхнувся Лісогір. – А й справді: чому ти тут?

– Твій старий мене відправив. Та й сам я хвилювався. Ти ж навіщось свій апарат в мотлох перетворив. Що як у людини є зайві гроші!

– Я розбив свій телефон? – здивовано запитав Лісогір. – Коли?

– Це мені невідомо. Я прибув сюди десь о дев’ятій вечора, а ти лежав на підлозі серед порожніх пляшок і твій суперапарат валявся кусками, біля

стіни. Ти мені краще скажи: де та дівчина, з якою ти сюди помандрував? Чи ти її з'їв і не пам'ятаєш? – обережно складав плед Топчій.

Далі Євген почув гучний стогін, бо Лісогір почав згадувати вчорашній день та все, що трапилося між ним з Яною. Він обхопив голову руками й знову став схожий на божевільного.

– Жеко! Ти навіть не уявляєш, що я пережив! А ще я її прогнав...

– Тобто «прогнав»? З якого це дива? Після того, що між вами відбувалося? Ти вже поясни, бо мені стає страшно за твій мозок, Арте! – сів перед ним на диванчик Топчій.

– Я не можу... – уперся Лісогір.

– Не пам'ятаєш? Ясно! А що ти крім усього цього пив? – пояснював Євген подібний стан товариша токсичним отруєнням, адже раніше Лісогір не давав приводу сумніватися в його адекватності.

– Випивка тут ні до чого. Ми були одним цілим. Я ніколи не був настільки щасливим. Гуляли, їли морозиво. А потім повернулися сюди й хотіли відпочити та збиратися на Київ. Але мені хтось скинув страшне відео і я наче здурів... Там була вона і він... Без ланцюгів, у спальні. Жеко, я не уявляв, що це так страшно...

Женька Топчій тяжко зітхнув та насупився:

– Тобто якась тварюка скинула тобі монтаж і ти викинув дівчину зі свого життя? Швидко ж у тебе кохання, Лісогір!

– Вона сказала, що то не монтаж, а правда. Істина від якої ми всі залежимо у житті. Це завжди страшно... Чому вона зі мною так? Я ж її шалено кохаю! – вже без випивки плакав Лісогір.

– Ну, ти й debil! Арте, а що якби ти закохався в розлучену жінку, чи не дай Боже, у заміжню? Ти теж винив би її у зв'язках з попереднім чоловіком? Сам перетрахав пів Європи повій, а дівчина повинна була сидіти й чекати саме на тебе? Ти справді такий дурний, чи прикидаєшся божевільним? – тепер розізлився на жорстокість друга Топчій.

– Жеко! Я не можу без неї жити... Але й того, що побачив вже ніколи не забуду, – не криючись, ридав Лісогір.

Євген знову зітхнув, підійшов ближче, обійняв збуреного нещастями друга й пояснив:

– Тоді вважатимемо, що продуктивна розмова закінчена. Нам треба її знайти й знову скласти вас до купи, щоб вже не розповзалися на шматки. Ну, як ти не розумієш? Все, що було до ВАС неважливо, є лише теперішні Ви. Тільки це головне у житті!

– А чого її шукати? Яна сказала, що поїде до тьоті Віри. Що більше в неї немає рідні... – згадував вчорашні події Лісогір.

– Правильно сказала. Арте, везучий ти сукин син. Де б вона не була до тебе, але дівчинка розумна, сумлінна й щира. Не кожному так везе! Ось я навіть не сподіваюсь таку знайти. Ні, я не закоханий у твою Яну. Просто в сучасному світі таких дуже мало, а ти тварино, щастя свого не оцінив. Зараз я зателефоную босу та й поїдемо шукати твою унікальну жінку, до Пирятина.

– Я не буду розмовляти з батьком! – запротестував Лісогір.

– А я тебе й не запрошую. Чи ти глухий? Валентине Наумовичу...

Топчій доповів шефу про щасливу знахідку та дійсно попрохав день на релакс у Львові, а про поїздки на Полтавщину чи справжні події – мудрий товариш нічого не говорив. Добре, коли хоч хтось дружить зі своєю головою!

Хлопці подякували Тамарі за гостинність та просили нікому не розповідати про шалені звичаї столичних мачо. На стоянці Лісогір здивовано подивився на старенького Джипа й спитав:

– А нічого страшнішого ти не знайшов, щоб їхати сюди?

– Чим тобі не до вподоби мій стальний кінь, пане? Їдь собі на своєму крутому Мерсі, а мені й так добре. Йдемо, традиційно, колоною. Яну потім з собою забереш, а я вас звільню від своєї присутності. Але наразі, вибач, я буду контролювати твою дурну поведінку. Бо з такими

замашками люди тікають з божевільні. Та й тьотю твою я завжди радий бачити! – впевнено завів пошарпаного Джипа Топчій.

– То може в Києві зміниш транспорт? – діставав друга Лісогір.

– Ні! Київ ми пройдемо без зупинки. Ти взагалі розумієш, що наробив? – підганяв його Євген.

Ближче до вечора далекобійники зупинили автомобілі біля двору тьоті Віри. Вона вибігла до воріт та радісно розкинула обійми:

– Любі мої, привіт! А Яна ще вчора приїхала... Тільки вона заплакана й нічого не каже. Просто дивиться в стелю і мовчить. Тьомочко, що відбувається? Посварилися? Треба негайно помирись і взагалі є серйозне питання для вирішення.

Артем обійняв тітку і був дуже сумним, а Євген пожартував та й пішов поколоти жінці дров на задній двір. Від їжі хлопці відмовилися, адже для вечері було ще зарано, а на обід вони вже спізнилися.

Розділ 23. Я кохаю

Спантеличений Лісогір попросив, щоб тітка невідкладно викликала Яну в сад. Він чекав на тому місці, де вони вперше зрозуміли, що будуть разом. Сидів у гамаку під грушею й жував гілочку. Навколо гучно співали птахи. Яна підійшла непомітно, наче тінь. Вона була бліда й заплакана.

Артем підвівся та страшенно хотів обійняти, щоб відчутти неймовірно дорогий аромат її тіла, але не смів.

– Яночко, привіт! Я дуже довго тебе не бачив...

– Від учора. Тьомо, навіщо ти тут? Ми ж здається вже все з'ясували, – безпорадно дивилася дівчина кудись за малинові кущі.

– Нічого ми не з'ясували. Я був безжальний і дурний. Ми не зможемо жити нарізно. Я більше ніколи ні в чому тебе не звинувачу. То було раптове помутніння розуму. Без тебе мені не дихається, повітря не вистачає. Кохаю єдину в світі й ти мене теж. Що мені зробити, щоб ти

простила? – розбурхано промовляв Лісогір та відчував, як по його щоках стікають сльози.

Яна мовчки закрила очі, похитнулась і готова була впасти, але Артем підхопив її й посадив у гамак.

– Прошу, прости... Я зробив тобі неймовірно боляче. Але ж і мені так само болить, – він обережно пестив її побілілі щічки й тихеньку дмухав на них, аж доки дівчина не відкрила ті свої небесні очі.

– Тьомо, то все неправда. Я кохаю тебе єдиного в світі. Там мені було дуже страшно, а з тобою я благословляю кожну мить. Ти можеш мене кинути чи краще вбий. Я й з того світу тільки тебе кохатиму...

– Не плач, моя весняна бджілко! Не кину, не залишу, не віддам. Була така веселенька. Що ж я наробив? Де в тебе болить? – пестив Артем її тіло. А Яна гірко посміхнулась і сказала:

– Уже ніде. Ти лише з'явився, глянув і весь біль зник. Я коли їхала сюди – дуже хотіла померти. Без тебе мені нічого не треба. Ось що ти наробив.

Знову Артем Лісогір відчував всередині непереможне щастя, подав дівчині руки й попросив:

– Пішли, скажемо тим стурбованим, що все прояснилося. Вони переживають, наче за самих себе. Ось така дивна у нас з тобою родина: товариш і тітка. Але я радий і такий.

За вечерею Яна чомусь нічого не їла. Вона сиділа поруч з Артемом і він наскладав їй повну тарілку їжі, але дівчина тільки колупала виделкою салат та весь час ковтала повітря так, наче їй його бракувало. А коли збуджений Лісогір спробував її обійняти за плече, бідолашна зірвалася з місця й побігла стрімголов на вулицю.

– А що зараз я не так зробив? – здивовано подивився він на тітку та вона хитромудро посміхнулася, примружила погляд й відповіла:

– Чому ж не так? Здається, Тьомочко, ти приїхав дуже вчасно. Хочеш, піду домовлюся з Кіндратівною про термінову реєстрацію?

– Тьотю, про що ти говориш? Яка Кіндратівна? – тепер Артем допитливо глянув на свого товариша, але той давився сміхом та наминав неймовірно ароматні котлетки тьоті Віри.

– Ой, дурнику ти мій! Звісно до нашої завідувачки РАЦСу. Галина Кіндратівна її звуть. Виходить, що наразі тобі як чесному чоловікові, пора думати про шлюб, – радісно зітхала жінка.

– Ти думаєш, що... – Артем подивився вслід Яні й не дуже вірив подібним натякам.

– Та нехай собі кобила думає, в неї голова велика, а я знаю. Які ж ви дурні чоловіки! Жінка це відразу бачить. І Яна не відмовляється, просто трохи погано почувається, але воно скоро пройде, – запевнила досвідчена тітка.

– Вітаю, напарнику! У хрещені візьмеш? – запив узваром смаколики Євген та задоволено додав: – Дякую, тьотю! Я вдома з таким задоволенням ніколи не їм. Мама завжди поспішає та готує з напівфабрикатів. А Ваша їжа наче дихає й сама до рота йде. Вибачайте, напросився знову з цим ідіотом. Виключно, заради Ваших харчів!

– На здоров'я, синку! Дивись, як твій дружечок завмер. Здається переварює неймовірну звістку. Що, Тьомочко, не готовий втратити свободу? Але ж тебе ніхто не примушував. Дівчинка у тебе золота й дітки будуть хороші, – констатувала факт закінчення вільного мандрування світом тітка, а молодий Лісогір сидів, наче причмелений.

Скоро до столу повернулась Яна. Вона ввічливо вибачилась і тихенько сіла на місце. Тепер Артем поглинав її набожним поглядом та не смів сказати ані слова тій, котра сходу вирішила всі його життєві проблеми. Вона раптово увірвалася в його світ й заповонила по вінця божевільними пригодами, палким коханням і цими доленосними змінами, яких він трохи боявся.

– Яночко, тобі не холодно? – спитав дурницю, як для спекотного червневого вечора, він.

– Ні, Тьомо. Все добре, – відповіла його вагітна подружка, а народ за

столом тільки пирснув від сміху. Тітка схопила глечика та додала жартома:

– Піду наберу ще узвару. Дуже гарно йде!

– А я піду в садочок соловейка послухаю, – піднесено вимовив Євген, взяв легеньку накидку й пішов у гамак, страшенно щасливий з цих подій.

– Яночко моя, прости дурня, – знову опустився перед нею на коліна Лісогір. – Я в житті не зможу віддячити тобі за світ, який ти мені даруєш. Я навіть не сподівався на таке...

– Тьомо, ти про що? – посміхнулася прекрасна Яна. – І встань, будь ласка. Чому ти падаєш переді мною на коліна? Я ж не французька королева.

– Ти моя королева... Навіки! А я страшенно перед тобою винен. Це я не гідний тебе. Господи, як швидко все змінилося, – від хвилювання зірвався голос Артема.

– Тьомочко, ти мариш? Узвар у тьоті Віри смачний, але ж не забродив. Ой! Не ходи за мною... – знову побігла з дому на вулицю Яна. Повернулася вона вже вмиа й під ручку з тьотею Вірою.

– Легіню, а чого це ти сидиш, як засватаний? За своїм щастям не приглядаєш? – суворо запитала у небожа тітка.

– Так вона мені заборонила, – знизав плечима Лісогір.

– А ти через заборону слідкуй. Тепер ти весь час повинен бути поруч. Бачиш, дитині трохи зле. Ледве не впала на вулиці. Я хотіла повести її до місцевої знахарки за порадами, так вона не хоче. Тоді вези її до ваших лікарів. Вам же не по п'ять років. Ніяк не збагнете: що сталося? – поставила тітка на стіл глечика з узваром та банку з огірочками. Яна як побачила, миттю схопила вилку, дістала довгенького й захрумкала з неймовірним задоволенням.

– Боже, тьотю, я б Ваші огірочки весь час їла...

– Та їж на здоров'я, Яночко! Цього разу дійсно вийшли на славу. Наче знала, що згодяться. Але ж хрумкай в міру. Піду, вам з собою покладу, – тітка взяла великий сотейник з міцною кришкою та зникла в погребі, а Лісогір відчував дивну слабкість у своїх сильних струнких ногах. Він підійшов до Яни й обережно пригорнувся всім, чим міг.

– Тобто це правда, моя кохана бджілко? – прошепотів він, бо голосу не вистачало.

– Я поки сама нічого не розумію. Але тьотя каже, що в нас з тобою буде дитинка. Я їй вірю, – облизувала після смачного огірочка пальчики Яна й виглядала так привабливо, що бідолашний Артем зараз теж її проковтнув би, як найсмачніший з плодів.

– Яночко моя... Ти подарувала мені відразу все, що тільки можна бажати у житті. Пообіцяй, що завжди будемо разом, – поринав у її щасливі очі він.

– Тьомо, я хіба в мене є вибір? Я кохаю тебе, – щиро відповіла Яна.

Розділ 24. Позитивні зміни

Київ – шалений і стрімкий. Він насичений подіями й людьми. Їх справи завжди серйозні й невідкладні. А кількість техніки й автомобілів взагалі не піддаються ні обчисленню, ні поясненню.

Саме туди їде тепер майбутній тато Артем Лісогір зі своєю чарівною половинкою Яною Скрипник. А за ними позаду, на старенькому роботящому Джипі, прямує до столиці сміливий товариш дитячих років – Євген Топчій та уважно наглядає за спокоєм молодой родини.

Він виконав усе, що хотів. Примчав до Львова наче птах, розправивши крила над дурним, убитим горем товаришем. З них двох, чомусь саме Топчій краще розумів прості й дуже необхідні істини, заручниками яких всі ми є цьому житті.

Щедра тітонька знову натоптала для молодих повну сумку смакоти і Яна сиділа тепер з огірочком в руках, але їсти вже не могла й лише тихенько дихала ним. А божевільний від щастя майбутній тато поглядав на неї з тихою ніжністю.

– Бджілко моя кохана! Чому ти відразу, ще у Львові не сказала? А я дебіл так боляче вам двом зробив? Адже вас тепер двоє, чи більше? – шаленів Лісогір та дійсно був схожий на збудженого підлітка.

Яна зітхнула й скоріше за все не бажала згадувати минулий біль, але ж Артем нагадав і вона відповіла:

– Тьомо, та я й сама ще до ладу не знала. Просто недобре почувалась, а потім було вже не до цього...

– Прошу, прости! – встиг поцілувати їй руку вправний водій та знов взявся за кермо. А Яна маленькими ковточками попивала воду і була прекрасна, але бліда.

– Може зупинитись? Тобі недобре? А можна вам пити воду з бульбашками? Я колись чув, що маленьким вона не дуже корисна, – ще більш дурнувато виглядав Лісогір.

Це вже було занадто! Яна подумала, що коли Артем всі дев'ять місяців буде таким, він її своєю дбайливістю точно доконає. Та наразі посміхнулася й знизала плечима:

– Тьомо, думаю воно ще не знає, що саме йому корисно. А мені так легше, оте марудне відчуття трохи відступає...

– Що я наробив! Була така весела прекрасна квітка, а я замучив і тепер біленька, наче вранішня троянда. Яночко, я безмежно щасливий і дурний, – зізнався Лісогір.

– Ну, припустимо, робили ми все це разом. А чого ти мене трояндою називаєш? Я таких парфумів не маю, – намагалась понюхати себе Яна. Та Артем щасливо розсміявся й відповів:

– Ти краща за будь-які парфуми. Я надихатися тобою не можу і це божевілля зі мною буде завжди... А чого це Топчій відстає? – перервали закохані свої зізнання, бо старий Джип дійсно розтанув вдалині. Артем трохи здав назад, а потім зупинився й побіг до старого авто.

Правду казав батько Артема, що треба було взяти для подорожі нормальну нову машину, але романтичний Євген взяв ту, що допомогла

їм виручити полонянку. Тепер хлопці вдвох стирчали головами в капоті, а Яні нічого не залишалось, як піти гуляти в траву. Вона навіть була вдячна старому Джипу, що зупинив невтомних водіїв і можна подихати неймовірними травами українського степу.

Дівчина сіла навпочіпки, назбирала квітів та вже сплела віночок. Артем зрідка уважно поглядав у її бік, адже сумлінно виконував настанови тьоті Віри: не залишати вагітну кохану без уваги ні на мить. Та наразі Яна виглядала абсолютно щасливою. Талановиті хлопці підкрутили, перемотали трохи щось та попросили старий автомобіль вже якось доїхати до Києва й він погодився!

Коли Яна побачила, що треба повертатись, вона вбралась у віночок і на її шовковому личку навіть з'явився рум'янець. Артем допоміг дівчині забратись на штурманське місце та спитав:

– А може ляжеш позаду?

– Ні, Тьомочко, там трясє. А поруч з тобою, мені найкраще.

– Господи! А мені з тобою... З вами! Пам'ятаю, коли побачив тебе в тітчиному платті – мало не зомлів. А тепер, у цьому віночку, ти наче янгол і я просто втрачаю розум. До речі Топчій питав: чи візьмемо ми його шафером?

– Навіщо ви про це мрієте? Я нічого не хочу, бо страшенно боюсь... – знову схопилась за ще відсутній животик Яна. Звідкись у жінок з самого початку з'являються ці дивні інстинкти захищати майбутнє життя? І це теж непорушна істина!

– Все, моя медова бджілко! Не хочеш, то й не треба. Ось тільки з цими твоїми страхами треба щось робити. Не можна, щоб ти жахалась кожної вулиці чи людини в Києві, адже то наш рідний дім! Знай, я більше нікуди від тебе не поїду. Весь час буду поруч. Ні, звісно я працюватиму, щоб у моїх коханих було все найкраще, але закордонні поїздки геть. Ми вже з братом про це домовились. Знаю, що глибоко в душі він не радий, але рішення моє привітав. Ось коли нас буде вже троє чи четверо... Тоді я буду катати вас повсюди. А поки оберігатиму свою маленьку квіточку та ні на крок не відійду, – доповідав їй щасливець .

Ого, як швидко інколи дорослішають хлопці! За кілька годин чи добу Артем Лісогір відчув у собі стільки позитивних змін, а підказали їх щастя й шалене Кохання.

Після прогулянки травами Яні стало набагато краще й компанія доїхала до Києва без будь-яких пригод. На повороті до Харківського масиву чоловіки обійнялись та розпрощались й далі Артем повіз свою чарівну кохану відпочивати на Заболотного. Там в орендованій квартирі, про яку поки знала лише їх брокерка, стривожена дівчина могла розслабитись та дати відпочинок своїм думкам і маленькому створінню, що поселилося в ній.

Навіть в душ сьогодні молодята пішли нарізно. Звісно для Артема це було важко, але ж він не смів заважати таємничому диву при звичаюватися до життя на землі. Його бурхливий темперамент трохи почекає доки син облаштується в мамі. Чому син? Ну, а кого ще хочуть чоловіки? А що коли в Яночці живе їх красива донька? Та він готовий на все, тільки б швидше дозволили займатися коханням, адже без тіла прекрасної Яни він ледве живий...

Розділ 25. Ниций задум

Коли Лісогір-старший дізнався, що він стане дідом, то забув про всі образи й свою биту сином фізіономію. Він обіймав Артема так щиро й гаряче можливо вперше у житті. Яна довго відмовляла чоловіка від цього ризикованого вчинку, але той не стерпів та й поділився з батьком неймовірним щастям.

Валентин Наумович від звістки просто розквітнув. Він ганяв на своєму спорткарі містом з гучною музикою, а в офісі почав чіплятися з жартами до дівчат і весь час щось наспівував. Підлеглі не могли зрозуміти таких дивних змін у своєму шефові й запитували у Топчія, але Євген нічого конкретного не розкрив, хоч і сам був доволі веселим. Виходило, що крихітна дитинка Яни окриляла відразу цілу зграю чоловіків!

Була ще одна річ, яка раніше здивувала б. Лісогір-старший нічого ісінько не сказав про радість своїй розбещеній половині й Ліна Жур не підозрювала навіть, що через деякий час стане бабцею. По-перше, це її точно не потішить, а ще можливо Артем попрохав батька поки не

ділитися з гадюкою інформацією про майбутнє поповнення в сім'ї.

Скоро молодята тихо одружилися в Голосіївському РАЦСі столиці й знали про їх законний шлюб лише свідки, тобто Євген Топчій та його нова дівчина. Так вже вийшло, що від солодкої парочки він набрався романтики та й почав зустрічатися з милою незнайомкою.

З часом, Яні покращало й вона стала на облік у місцевого лікаря та виконувала всі його настанови. Пиля якісь вітамінки, жила за вказаним розкладом та чекала на дівчинку, яку вони з Артемом уже побачили в поліклініці на моніторі. Звісно чоловіки марили про спадкоємця, але ж це не остання спроба! Так, часто й піднесено, говорив тепер батькові Артем Лісогір.

І справді своєю раптовою появою чарівна полонянка Яна Скрипник, а наразі звісно Лісогір, внесла до окремо взятої, не дуже щасливої родини надійний мир. Лише одна отруйна змія не вписувалася до загальної картини радості. Та ще по галявині свого маєтку на Осокорках катався страшний дід, котрого не змогли поставити на ноги талановиті руки одного відомого масажиста.

А життя біжить далі та вносить в кожен день все нові корективи. Якимось чином Ліна Жур все-таки дізналася про те, що її пасинок вже одружений і неймовірно щасливий майбутній тато. Й ця новина здалася падлюці гіршою, ніж будь-який гіркий напій!

Як таке може бути? Вона з дитинства кошмарила Артема та змушувала його відчувати себе сиротою. Зробила все для того, щоб розлучити солодку парочку, відправила гидке відео, але й воно не допомогло! Все одно молодята разом та ще й чекають на спадкоємця? Тобто скоро про неї забудуть взагалі всі й кинуться бавитись якоюсь непотрібною живою лялькою. А вона, після всіх своїх абортів та чоловіків так і залишиться старою нікому не потрібною бабцею. НІ! Ліна Жур не для цього народилася на світ. Вона зможе все виправити й зробить так, що тим щасливцям буде дуже погано!

Що ж тепер утнути? Ліна спати не могла та все розмірковувала й відчувала, що окрім одного – вже нічого не допоможе. Їй потрібно найняти кілера, щоб вбив ненависного пасинка. Тоді його баба з горя

викине дитину, а старий Лісогір якщо не здохне, точно стане калікою. Недарма ж він все частіше хапається за серце. Чоловіки в біді такі слабкі! А вона залишиться єдиною спадкоємицею татових статків, котрі її Лісогір примножив, бо добре господарював на фірмі.

Тільки де взяти купу грошей та знайти потрібну людину? Звісно в Ліни є деякі кошти, але то на масаж та перукарів, а на таке їй потрібна доволі значна сума. Вона ж повинна найняти професіонала, який не схибить... Господи, врятуй цей світ від подібних лиходійок! Але ж як багато їх ще ходить по землі.

Підступна Ліна не гидувала нічим. Вона купила у якогось лікаря довідку, що в неї намічається онкологія й показала своєму довірливому чоловікові. Лісогір-старший її вже давно не любив, але на лікування необхідні кошти дав. Тепер потворна дамочка намагалася віднайти виконавця вироку для пасинка. Та це виявилось важче. З комп'ютером Жур не дружила взагалі та й що вона там знайде? Хіба хтось в соцмережах пише: я кілер та вмію добре вбивати? Може й пишуть, але скоріше за все, то якісь збоченці або люди з нестійкою психікою. А їй потрібен надійний і справжній!

Гадюка спочатку причепилася до свого Габріеля-Федора, але масажист коли почув про її плани, відразу констатував як лікар, що Ліні давно треба лікувати не спину, а голову і взагалі заблокував у своєму телефоні її номер. «От нахаба, боїться допомогти!» – заскреготала зубами вона та не здалася.

Як минулого разу, відео з телефону масажиста, так і наразі паскудна Мата Харі скопіювала кілька весільних фото Артема та Яни, з апарату свого чоловіка і попрямувала у маєток до Годзіли. Спочатку її не пускали, але настирлива дамочка дуже прохала аудієнції. І коли Гребенюк глянув на ті фото – захрипів, наче здиhaє.

– Де живуть, адресу знаєш? – без прелюдій гиркнув він. – І за що ж ти так сина ненавидиш, бабо?

– Він мені не син, шановний пане. Можу ще додати, що ця дівуля від нього вагітна. Як Вам така новина? – їдко посміхнулася Жур та розуміла, що каліці те, як серпом...

– Геть пішла! Адресу дізнаєшся – скинеш на телефон. Гурич, дай оцій свій номер. Хоча зажди. А чого ти приходила взагалі, щоб похвалитись?
– важко дихав хворий Годзіла.

– Зовсім ні, шановний. Я дуже хочу їх смерті! Тому сподівалась домовитися про кілера... – відкрито бовкнула Ліна.

– Ще коли-небудь подібне ляпнеш і я тебе сам закопаю, навіть з цього візка не встаючи. Де вас тільки таких дурисвіток роблять? Сюди більше ніколи не приходь, бо не вийдеш. А на адресу я чекатиму, – покінчив з розмовою Гребенюк.

– Дякую Вам, дорогий пане! Розумію, як воно Вам болить. Я все зроблю й дуже сподіваюсь, що скоро ми всі будемо сумувати через передчасну смерть молодой родини, – наче знущалась відьма.

– Геть, кажу! Гурич, виведи цю потвору за периметр та женіть, якщо знову з'явиться, – розхвилювався гидкий дід і здавалося йому наразі терміново знадобиться медична допомога.

Та Ліну Жур такими словами не здивувати. Вона лише кланялась йому та бачила, як розлютила собі подібну гадину. Це її дуже надихало!

Розділ 26. Світло й темрява

Сьогодні Євген Топчій збирався на чергове побачення. Він виглядав дуже загадково й навіть змінив свою традиційну стрижку-шапочку на більш сучасну.

Схоже, що та симпатична дівчина, яка була свідком при реєстрації молодят-Лісогирів, дійсно припала товаришеві Артема до душі.

Поліна, так її звали, працювала вчителькою англійської мови у звичайній середній школі та була доволі мила й вихована, як для нашого часу. Звісно, благословення у свого названого брата Топчій не просив, але Лісогир весь час жартував над ним та давав тепер закоханому дієві поради.

Артем відпустив друга з офісу раніше й сам збирався додому. Він накупив вже всього зі списку, який написала йому Яна, але обов'язково ще візьме квіти, тільки ближче біля дому. Лісогир заскочив до свого

Мерседеса й зірвався з місця та помчав, швидко як завжди.

Якась жінка вибігла зі свого авто, миттю натиснула сигналізацію й забралася до першого-ліпшого таксі.

– За сріблястим Мірином, будь ласка! – гиркнула вона перевізнику, але той не зрушив з місця. – Давай, кажу! Чого застиг?

– Дамочко, а Ви нічого не поплутали? Чого б це мені поспішати? Подвійний лічильник тоді поїду за Вашим бойфрендом, чи хто він Вам такий, – спокійно вимовив таксист.

– Та хоч потрібний, на! Ох, вже мені ці водії, – скрикнула Ліна, простягнула таксисту сотку баксів та вже ввічливіше додала: – Прошу тебе, рушай! Ну, загубимо ж його в цій каші...

Водій вправно вирулив на трасу й кивнув головою:

– Щоб я когось на дорозі загубив? Ну, Ви даєте, пані! Дякую звичайно. А він Вам хто, коханець? Щось замолодий!

– Поговори мені ще! Давай справа обганяй... – звикла керувати водіями Ліна.

– Ну, баби! Хто тебе так кермувати вчив? Поїду, як треба. Не загубиться твій юний член... – жартував немолодий водій.

– Кермувати мене вчив тато, років з семи. Я сама вже б давно дістала, так він як облуплений, знає мій автомобіль. А мені інкогніто треба наздогнати. Прошу тебе, не гальмуй, – вчепилася розмальованими нігтями в оббивку салону Жур та намагалася прослідкувати за Мерседесом пасинка, що майже зник з очей.

Звісно щасливому Артему було байдуже: чого за ним через пів міста преться один і той же автомобіль? Власне він його й не бачив. Зате неймовірно радісна Ліна Жур ще додала пів сотні водієві й вийшла на Академіка Заболотного та начепила на носа темні окуляри.

– Будеш знову за кимось ганятися – клич! Бачиш, не загубився твій юний коханець, а ти боялась! – пожартував таксист і зник, а Ліна

притулилась до реклами й роздивлялась, як молодий Лісогір купує в кіоску великий букет рожевих троянд.

– Нічого, засранець! Скоро я буду носити квіточки на твою зі шльондрою могилку. Що ж ти, гад, додому не поспішаєш? – розмовляла сама з собою посеред вулиці Жур.

Та ось її бажання здійснилось, але не зовсім, бо як тільки вона зайшла у під'їзд та хотіла кинутися до ліфтів, її зупинив дуже схожий командний голос:

– Куди? Шановна, куди це Ви зібрались, питаю?

– Перепрошую, дуже швидко треба! – намагалась обійти консьєржку Ліна, але та наче стіна стояла перед нею та відступати не збиралася. Ліфт з Артемом вже поїхав нагору. – Прошу Вас, пропустіть...

– З якого це дива? Питаю: до якої квартири поспішаємо? – намертво застигла відповідальна дама. Ліна оцінила уповноважену персону та навіть не збиралась підкупати її. Це ж не перевізник! Така зроду не пропустить, ще й закладе...

– Вибачте, помилилась. Я вже піду. Щось мені недобре, – почала махати шарфиком, що прикрашав її шию мачуха та пішла геть. Адресу вона дізналась, а квартира їй власне ні до чого. Ніхто ж не буде мочити їх саме там, достатньо підстерегти біля під'їзду.

Відьма нетерпляче всілася на лавку й відразу набрала номер, котрий дав їй охоронець Годзіли та відправила повідомлення. Трохи почекала й натиснула виклик:

– Отримали адресу? Добре. На поверх мене клята консьєржка не пустила. Та думаю, якимось розберетесь. Передавайте найкращі побажання своєму шефові. Удачі!

З неймовірно щасливою посмішкою Жур попрямувала до стоянки таксі. Тепер залишалось лише чекати, коли старий Лісогір почне вмиватися гіркими сльозами та добивати вже його.

Тим часом в орендованій квартирі, нагорі, Артем ніжно обіймав маму

своєї майбутньої доньки. Він розкладав на полиці холодильника те, що купив, а пухкенька Яна стояла, з квітами в руках, вдихала їх пахощі та милувалася своїм хазяйновитим коханим.

– Як Ви, маленькі мої? – попестив Лісогір животик дружини, що наче гарбузик тихенько ріс. – Скільки разів сьогодні штовхались?

– Та я не рахувала. Котику, давай я тебе годуватиму, – пригорнулася до грудей Артема Яна.

– А знаєш, Яночко, здається Топчій теж взяв курс на серйозні стосунки. Сьогодні знову на побачення побіг. Такий урочистий став і загадковий, навіть смішний! – вийшов з ванної Лісогір та докладно витирав руки, щоб обіймати своїх дівчаток найчистішими.

– Тьомо, ну хто ж на щастя заслуговує більше, ніж Женька? Дай Боже і йому перепаде солодкий шматочок. Не все ж тобі в наших обіймах купатись. Ось... Швидше йди сюди! Вже вітається з татом, – схопила вона руку Артема й він дійсно відчув, як його маленька крихітка штовхає зсередини маму.

– Яночко, а воно тобі не болить? – стривожено запитав коханий.

– Ні, Тьомо! Нехай собі бігає. Це навіть прикольно. Там поки її дім і воно намагається з нами спілкуватися. Сідай, у мене в духовці сьогодні твоя улюблена страва, – нахилилася Яна до плити.

– Квіточко, прошу тебе, давай я сам. Не стій так близько біля гарячого. Я вже зрозумів, що там м'ясні рулетики з грибами. Аромат від них чутно на весь поверх. Ото вже заздять мені сусідські чоловіки! Хоча мені всі на світі чоловіки можуть позаздрити, – звабливо обійняв дружину ззаду Лісогір і весь танув від щастя.

Розділ 27. Замах

Вранці над горизонтом піднялося яскраве вересневе сонце. Сьогодні напарники й названі брати збиралися привезти на Заболотного дитяче ліжечко, яке зробив на замовлення один золотих рук майстер. Дядько Євгена Топчія працював на фірмі, де виготовляли вироби з деревини. І коли племінник розповів йому неймовірну історію кохання своїх друзів,

той сам запропонував виготовити для їх дитинки ліжечко, достойне красивих стосунків.

Звісно ще можна було почекати та Артем з Яною погодились. Талановитий дядько закінчив свій шедевр і сьогодні друзі привезли красу до двору на Заболотного. Вікна квартири, де жили молодята виходили на інший бік, тому Яна не могла бачити цих подій, але нічого. Коли хлопці зберуть вдома ліжечко до купи – вона буде дуже рада.

Друзяки підперли важкі вхідні двері під'їзду та вже почали заносити ближче до ліфта окремі частини. А сувора консьєржка їм не заважала. Вона навіть підвелася зі свого крісла й слідувала за роботою чоловіків.

Ось Артем нахилився до причепа за черговою деталлю ліжечка, а повз автомобіль швидко проходив якийсь незнайомий чоловік. Він витягнув руку з кишені й у ній на сонці блиснула сталь. Євген був зовсім поруч та все зрозумів. Він довго не думав і просто прикрив собою названого брата від смертельного ножа, що потрапив прямо йому в груди.

Як досвідчений водій-далекобійник Артем теж володів блискавичною реакцією. Він миттю вдарив доволі важкою деталлю ліжечка нападника по голові. Той захитався і в падінні Лісогір ще раз ogrів його по потилиці. Зловмисник впав лицем вниз та поки не рухався. А з грудей вірного друга вже лилася кров! Артем зірвав з себе сорочку, склав в декілька шарів та міцно притис до грудей Євгена. Потім однією рукою натиснув виклик швидкої й назвав адресу та причину.

– Гей, Іванівно, де Ви? Миттю сюди! – тепер кричав Артем до консьєржки. – Жеко, тихо лежи, не рухайся. Зараз допоможуть... І чого ти завжди лізеш попереду мене?

– Таке в мене призначення, Тьомо... Тебе, дурня, рятувати... – почувся його тихий голос.

– Прошу, не відключайся! Он їдуть уже коновали. Не заплющуй очей... Дивись на мене, брате! – притискав повністю мокру від крові тканину Лісогір й підсвідомо молив Бога: не забирати до себе його найкращого друга.

З під'їзду вибігла та смілива дама, що не пропустила падлюку Жур через свій пост. Вона встигла десь взяти довгий рушник, підскочила до нападника й міцно та абсолютно спокійно зв'язала йому руки. Той майже прийшов до тями та намагався вивільнитись і підвестись, але бабця була бойова. Вхопила з причепа якусь дерев'яну частину ліжечка й гримнула:

– Лежи, наволоч, бо наразі як гахну, то жодний лікар не збере вже до купи твоєї дурної голови!

Слава Богу почулися звуки сирен швидкої та у двір заїхала медична допомога. Лікар вискочив і, побачивши скривавленого чоловіка, закричав до напарника:

– Ноші, Толику, ноші. Він ледве живий! Що тут сталося? Знову розбірки між сусідами? І чому Ви, без ножів, не можете просто поматюкатись?

Саме так медик зрозумів ситуацію, але це неважливо. Далі все відбувалося немов у тумані. Євгена завантажили у швидку й хотіли везти, але Артем попросив консьєржку залишитися з нападником та дочекатися на поліцію. Вона ж була майже свідком, а сам забрався до швидкої й не відпустив би руку Женьки ні за що в світі.

Так, він пам'ятав, що нагорі в чужій квартирі на них чекає його вагітна дружина, але ж це не навала ворогів! Тому Артем прийняв рішення їхати до лікарні з другом, бо той прикрив його від вірної смерті. Хто й навіщо це зробив наразі було зовсім несуттєво. Тепер важливо тільки одне: щоб Топчій жив! Далі вони розберуться.

А Женька виглядав дуже погано. Лікарі щось там вливали, слухали, говорили, а Лісогір продовжував товкти в голові лише одне: «Боже, зроби, щоб він вижив!»

У лікарні Євгена відразу забрали до хірургії на стіл і він ще залишався живий. Дівчина-медсестра принесла Артему медичну накидку. Але Лісогір до пояса був в крові друга. Він набрав консьєржку.

– Лідо Іванівно, що там у Вас? Поліціанти вже були? Де той гад, що мого брата покалічив? – тремтячим голосом запитав він.

– Все добре, Артеме. Приїхали, запакували, у мене свідчення взяли та й повезли до себе. Я записала для Вас усе на папері. А що там з Вашим братом? Я не знала, що він Ваш брат, – наговорила купу всього Іванівна, а в Артема страшенно розколювалась голова й виступили сльози.

– Дякую, Іванівно! Ви дуже сміливо себе вели. А Женька? Він мій брат по життю, але кращий ніж по крові. Ми з ним і не в таких колотнечах були... Я знаю, що він виживе! А до моєї квартири ніхто не приходив? – обережно поцікавився Лісогір, бо підозрював: звідки дме той смертельний вітер.

– Та яка тут сміливість? Я ж колись, від громадськості, ходила з міліцією на чергування містом. Отам інколи випадки були! А цей паскудник навіть не сперечався, відразу до їх машини поліз. До Вашої оселі, не переживайте, ніхто не підійде. Я правильно Вас зрозуміла? – запитала бойова бабця.

– Правильно, Іванівно. А ще, коли моя Яна буде кудись іти, що хочете робіть, але не випускайте. Скажіть, нехай у квартирі сидить. Зараз я зателефоную батькові й він до неї під'їде. Бо мені тут можливо прийдеться заночувати. Поки не скажуть, що з напарником все буде добре, я звідси не вийду, – навіщось пояснював зайве консьєржці Лісогір.

– Зрозуміла, Артеме. Тата я Вашого знаю, пропущу. А що з тими речами робити? Я ж їх сама не донесу, – виходить інколи сторонні люди бувають набагато добрішими за тих, хто офіційно вважається ріднею. І це, на жаль, теж життєва істина!

– Іванівно, я Вас дуже прошу погуляйте трішки біля під'їзду. Батько приїде та все до квартири занесе. Дякую. З мене торт і квіти. Ви просто неймовірна!

Артем не встиг зателефонувати батькові, як до операційної чомусь швидко побігли медсестрички та лікарі. Лісогір перегородив дорогу одному з чоловіків у формі та молив:

– Що скажіть, заради Бога! Йому гірше? Я не зможу цього простити собі... Він взяв на себе мій ніж...

Але лікар мовчки відсторонив Артема вбік й тихо відповів:

– Пане, не заважайте працювати! У нас там шість столів і на двох з них – майже приречені.

Лісогір перепросив і набрав батька. Він коротко пояснив, що й до чого, та дуже прохав не говорити тій страшній відьмі ані слова і якнайшвидше їхати до Яни.

– Добре, сину. Скоро буду. Я недалеко від Вас, в дорозі. А що з Топчієм? Він живий? – добивав запитанням Артема.

– Тату, відчепись! Прошу тебе, їдь охороняти мою родину. І занеси додому те ліжечко, нехай йому грець. Яні нічогосінько не кажи, просто щось придумай.

– Придумати? Для Яни? Як ти собі це уявляєш, сину? Вона ж у тебе пройшла таку біду, що розумніша за більшість жінок світу. Та не переживай, я справлюсь! Будемо чекати на добрі новини. Я вже майже на Голосіївському проспекті, – зітхнув Лісогір-старший та підсвідомо теж розумів, що все це відбувається зовсім не випадково.

Розділ 28. Буде жити

Поліна примчала до відділення як тільки Артем їй сповістив. Вона заскочила така збурена й нещасна, зовсім не тамуючи жіночих сліз:

– Господи! Чому? Він же казав, що хоче бути зі мною, а сам...

Дівчина ридала біля стіни й Артем наразі не знав: казати їй ту дурну кіношну фразу: «На його місці повинен бути я...» Чи ні? Краще вже потім. Тепер залишалось найстрашніше: чекати. Чого кажуть, що тяжко ще й наздоганяти? Яка дурня! Можливо й так, але немає нічого страшнішого, ніж стояти отут живим-здоровим та картати себе за те, що дуже рідна й смілива людина прикрила собою від біди й тепер бореться наодинці зі смертю. Чому? Адже вони раніше завжди все робити разом. Це несправедливо!

– Поліно, він Вам освідчився? – знову спробував щось інше, крім добивати себе думками, Артем.

– Так... Ми з Жекою хотіли подавати заяву до РАЦСу, а тут оце... Господи! Я не можу повірити. Він ще зранку мені телефонував та жартував, що спочатку допоможе Вам ліжечко скласти, а потім замовить для нас...

Дівчина продовжувала битися об стіну й Артем не витримав. Вперше, після зустрічі з Яною, він обійняв іншу жінку. Просто не міг дивитися, як ця нещасна тулиться до холодного бетону й не знає: як повернути до життя свого коханого?

Лісогір навіть не сподівався, що у цих двох так швидко розгуляється серйозний роман. Бо Женька нічого не розповідав. Таке було вперше у житті, щоб він від товариша щось приховував? Значить, точно це справжнє! Ось тільки не подумав та прикрив, а себе бідолашний занапастив...

Якось раптово відчинилися ті страшні сірі двері. З них вийшов дядько у стандартному хірургічному одязі й на його грудях були плями крові. Та він на це не звернув ніякої уваги, тільки зітхнув і стомлено вимовив:

– Буде жити Ваш товариш. Наразі можете йти по домівках. Завтра його побачите. А хто йому рану затискав? Ви?

– Так, – однозначно кивнув Лісогір.

– Добре зробили. Крові він втратив багато, але Ви його врятували. Молодець!

– Дякую, лікарю. Врятували його Ви й це головне. Просто ми одне без одного жити не можемо. До речі кров у нас однієї групи. Я хочу здати, – рвався в бій Лісогір.

– Хочете? Здасте. Але не зараз. Ви себе бачили? Голий і весь у крові. Зайдіть у нас вмийтеся та купіть собі в холі щось накинути. Потім – відпочивати. Все буде добре! Ще поживете в одному світі. Я тільки не розумію: хто його так? У нього були вороги? Хоча це вже не наші питання. Ідіть-ідіть! – наказав хірург.

Інтелігентна дівчина намагалася сперечатись, але медик був невблаганним і вони пішли. Тим більше, що вдома на Артема чекала

схвильована та перелякана Яна, а їй це категорично заборонено. Лісогір зробив, як порадив лікар і скоро вже був під будинком на Заболотного. Він виконав обіцянку та приніс сміливій бабці квіти й тортика. Здавалося в будь-якій ситуації, наполовину сирота, міг виглядати врівноваженим.

Він просунув подарунки до віконця:

– Тримайте, це Вам. Дякую за допомогу, Іванівно. Що там, мої вдома?

– Так, Артеме. Все добре. Тато з Вашою дружиною не виходили. Я б не випустила, навіть якби просились. Ось записала для Вас поліційне відділення, куди того відморозка повезли. Вони взяли наші з Вами дані та казали, що будуть викликати. За гостинці дякую, але не варто було. Це ж моя робота: допомагати пожилцям. А як Ваш товариш, живий? – схвильовано запитала бабця.

– Слава Богу, так. Лікар сказав: буде жити! На сьогодні це головне. Ще раз спасибі Вам, шановна. Піду до родини. Колись мені здавалося, що в мене є лише він – той що наразі бореться за життя. Та поступово, саме з його допомогою, в мене з'явилася щаслива родина. Я перед ним в неоплатному боргу! – навіщось сповідався Лісогір та потягнув зморені ноги до ліфта.

Яна була заплакана й кинулась до Артема в обійми так, наче в лікарні рятували його:

– Тьомочко, але ж вони приходили по всіх НАС! Твій тато не хоче мені вірити, а я це відчуваю. Не вийшло довго ховатися від гада. Тепер Гребенюк нам життя не дасть...

Артем пестив її в своїх обіймах та розумів, що Яна скоріше за все, права. Він мовчки дивився в батькові очі й запитував поради. Але той лише кивав головою та знав, що прийдеться в усьому докладно розбиратись.

– Добре, хороші мої, я вже поїду! Вам треба відпочивати. Тяжкий був день. Яночка зморена та й тобі, синку, перепало. Не проводжайте! Завтра будемо думати: куди вас перевезти, – дбайливо промовляв

Лісогір-старший. Тепер він завжди був таким.

– Дякую, тату! Ти дуже допоміг. Я страшенно боявся за Яну, бо не знав: чого ще чекати? – щиро зізнався Артем.

– Так. Гірше за все, коли не знаєш: звідки вдарять? І все одно, Яночко, намагайся триматися спокійніше. Моя внучка, вона ж не винувата, що у дорослих багато проблем. Обіцяєш? – до невпізнаності змінився старший Лісогір.

– Обіцяю, тату! – вирвалося у Яни, а Валентин Наумович як почув, від щастя аж заляк.

– Бачиш, малий, у мене тепер і донька є! Смілива та неймовірно гарна. Все, я пішов. Замикайтеся на всі замки! – навіть у такій скрутній ситуації радів за оновлену родину старший Лісогір.

Артем зачинив за батьком двері та тільки наразі побачив, що його штани теж у крові товариша. Він миттю скинув їх і попрямував до ванної кімнати:

– Яночко, ти лягай відпочивати. Я змию сьогоднішні страхіття та відразу прийду до тебе.

– Не хочу! Ти мийся, я постою поруч. Тьомо, я сьогодні злякалася більше, ніж будь-коли. Тварюка прислала когось за нашими життями, а підставився Женька. Господи, допоможи йому! – тяжко зітхнула майбутня мама та пестила свого гарбузика обома руками. – А як Полінка, тримається?

– Так! Вона примчала, перелякана до смерті. В ній я бачив тебе зі сторони, якби це сталося зі мною. Знаєш, Яночко, у них справді Кохання. Казала, що збиралися до РАЦСу, але Топчій як завжди мене прикрив... Та нічого, лікар каже, що з ним усе буде в порядку. Прогнав нас звідти. Ну, й робота у них! – взяв рушника Артем та почав розтиратись, а Яна дивилася на нього такими збудженими очима, що Лісогір не витримав:

– Я кохаю тебе й до нестями хочу... Можна мені побути дуже близьенько?

– Так! – взяла його за руку дружина й повела до ліжка в одязі Адама. Вже в постелі Артем солодко впився в жадані вуста та обережно пестив шовк коханого тіла... Яна важко дихала і скоро повернулась до нього спинкою та сама взяла всередину його плоть.

Вона звабливо стогнала й легенько прогиналась, а Лісогір дихати боявся, бо вже кілька днів чекав на оці блаженні миті. Вагітна Яна стала ще палкішою коханкою, але ж здоровий глузд підказував трохи стримуватись. Мабуть, через сьогоднішні гострі переживання вона була неймовірно збуджена й отримала кілька бурхливих оргазмів, допоки щасливий Лісогір не заповнив її гарячим сім'ям. При вагітності звісно є деякі складнощі у виконанні нестримних бажань, але є й неоціненна перевага – можна скільки завгодно наповнювати кохану своїм теплом...

Розділ 29. Новини дня

Підлікована коханням родина Лісогирів, прокинулась від телефонного дзвінка. На годиннику була восьма ранку. Артем взяв телефон:

– Тато зранку переживає. Скоріше за все й не спав через нас. Доброго ранку, тату!

– Доброго, Тьомо! Я радий, що в тебе бадьорий голос та в нас нова біда...

– Яка ще, тату? – підвівся на ліжку Артем та ніжно попестив Яну по голові й закивав, щоб не боялася, бо її прекрасні очі вже були наповнені новим жахом.

– Ліну щойно поліція забрала. Сказали, що підозрюється в замаху на вас... Такого я навіть не припускав! А тепер думаю, що це може бути правдою. Останнім часом вона зовсім неадекватною була. Якщо виявиться, що дійсно так – куди мені з сорому подітися? Рідного сина... От чума!

Поки було незрозуміло: Лісогір-старший переживає за свою дружину, за сина з невісткою й онучкою чи за сором, яким давно наповнювала їх життя Ліна Жур, а наразі сама себе перевершила?

– Заспокойся, тату! Скоріше за все її обмовив той нападник. Бо вигляд у

нього був такий, що вже сидів, а вони вміють викручуватися доволі вправно. Ти постарайся взятися за розум, бо я не зможу відразу примчати. Вибач, але між Ліною і Євгеном, я обираю його. Щось у мене життя останнім часом, наче рулетка, вимагає між кимось обирати. Ти поїдь до відділення, а потім мені зателефонуєш. Я зганяю спочатку до Жеки, дізнаюсь про його стан. Може щось потрібно буде, я для нього все віддам. А потім вже почнемо з мачухою розбиратись, – миттю розклав події по поличках дорослий син та вже встав з ліжка.

Він опустився до личка Яни й лагідно поцілував. З розмови чоловіка й тестя розумна дружина майже склала пазли до купи, але уточнила:

– Котику мій, що відбувається? Куди твоя мачуха вже влізла?

Артем безпорадно махнув рукою й почав швиденько одягатись.

– Кудись влізти - це її звичайний життєвий стан. Яночко, не переживай. Я поїду, а ти замкнися та просто чекай...

– Тьомо, а ти дійсно думаєш, що після всього - я не поїду до Женьки? Він же мого єдиного, своїм життям, урятував! Зараз, я швиденько, – притримуючи животик, почала вибиратися з ліжка Яна.

– Вибач, маленька, я баран! – допоміг їй піднятися Артем. – Не поспішай, ходімо чистити зубки. Ми все встигнемо.

Гарна машина й досвідчений водій, то велика підмога, коли у людей багато нагальних справ. Чомусь саме тепер у родини Лісогір справи накопичувались з небаченою швидкістю? Артем мчав, обганяючи вітер та інші автомобілі й лише інколи демонстрував з вікна спеціальні знаки ввічливості, які розуміли водії та пропускали його, хоча й не всі...

У лікарні їх одягли у стандартні стерильні обладунки й пустили до палати Євгена, але там вже сиділа Поліна. Вона уважно дивилася в його очі, а Топчій намагався посміхатися й розумів, що й до його трохи понівеченого життя, прийшло Кохання та найрідніша на землі жінка.

Артем з Яною тихенько зайшли й дуже зраділи, що Женька не просто живий, а знаходиться в приємній компанії та життєстверджувальному настрої.

– Привіт, рятівнику! Який же ти дурний... – опустився навпочіпки біля ліжка названого брата Артем Лісогір. – Дякую, що ти в мене є і такий вірний. Жеко, як ти? Бо я, там на асфальті, ледве не здурів...

– Привіт, дурко! Так, я ж саме від тебе й набрався ненормальних вчинків, але спрацювало. Ще поживемо... Так лікарі кажуть. Привіт, Яно! Як почувається моя похресниця? – спробував посміхнутися Топчій, а вагітна жінка теж кинулася б перед ним, з вдячності, на коліна. Але ж поруч сидить його дівчина - Поліна. Що вона подумає? Та й «похресниця» в животі буде незадоволена. Тому Яна лише підійшла, нахилилася й поцілувала Євгена в лоб.

– Дякую тобі, Женічко, за щастя бачити Його живим-здоровим. Вибач, що ми вплутали тебе до нашого нескінченного бойовика. Звісно це я винна, та буду дякувати тобі за наш порятунок все життя. Похресниця теж дуже вдячна й чекає на зустріч зі своїм хрещеним татом, – пестила Яна свого живота.

– ...Так! І що це тут за консилиум зібрався? Хто дозволив? – заскочив лікар та побачив натхненні обличчя відвідувачів героя-рятівника. – Наговорились? Тепер геть з палати. Всі! Надивились, націлувались, купу зарази з вулиці принесли. Наразі будемо хворого лікувати. Бачу, Євгене, на родину Ви багаті?

– Лікарю, це ще не вся, – вже посміхався Топчій та щасливо додав: – Так, на родину я багатий. Дякую, що мамці ніхто не доніс. Потім дізнається.

Відвідувачі послуухалися й вийшли до коридору. Дівчата відразу обійнялись, а Лісогір вже побіг питати: де здати для Євгена крові? Він був у такому піднесеному настрої, що Топчій живий та оклигає, й навіть не розумів наслідків забору крові. Адже йому сьогодні ще доведеться допомагати батькові розбиратись: з якого дива арештували дурнувату мачуху? А вже про свої особисті проблеми - шукати винних у нападі, думати про безпеку та переїзд невідомо куди, Артем Лісогір взагалі не думав.

Крові у нього взяли й, трохи хитаючись, він повернувся до дівчат.

– Тьомочко, а чого ти зблід? Де ти був? – миттю причепилася до чоловіка Яна, а коли побачила пластир на вені, навіть руками сплеснула:
– Кров здавав?

– Так! Кажуть це сприяє оздоровлення всього організму, – притис до себе дружину Лісогір.

– Полінко, до цього тобі прийдеться звикати, бо вони обидва такі. Причому абсолютно невинуваті! – поділилася життєвим досвідом Яна, а Поліна лише посміхнулася й відповіла:

– Та я іншого я й не бажаю. Він мені потрібен саме такий...

На цьому трійця розпрощалася. Яна з Артемом хотіли ще раз зазирнути до Євгена, але без спецодягу їх не пустили та й до Валентина Наумовича треба було поспішати. Хто його знає, що там відбувається в поліційному відділенні? Тепер Лісогір-старший потребував на допомогу й був там зовсім один.

Безвідмовний автомобіль мчав містом та допомагав своїм господарям у подальшому виконанні невідкладних справ. Телефонем Артем поговорив з батьком, але нічогісінько не зрозумів! Невже дійсно мачуха ненавиділа його молоду родину настільки, щоб замовити вбивство навіть ненародженої дитинки? Його, як пасинка, вона все життя клувала й принижувала, але щоб піти на таке – треба було зовсім з'їхати з глузду.

Розділ 30. Вина доведена

Яна з Артемом заїхали до офісу перевізників. Валентин Наумович виглядав збудженим, але мислив раціонально. Він розповів, що у відділенні сказали: вина Ліни Жур практично доведена.

На очній ставці той зек, якого передали до рук поліції самі постраждалі й консьєржка – впізнав у Ліні замовницю. Під протокол він підтвердив, що ця дама заплатила йому десять тисяч доларів та настирливо вимагала, щоб він перебив відразу цілу родину. Але за такі гроші зловмисник погодився позбавити життя лише главу молодії сім'ї. А коли б вона доплатила, він подумав би про інших... Так стверджував

затриманий виконавець нападу.

Все це звучало дико й неправдоподібно, але поліційні протоколи були вже складені й щиросердне зізнання Ліни Жур нічого б не змінило. Лісогір-старший їй не бачив, не дозволили. Сказали, що поки йдуть слідчі дії, вона сидітиме в ізоляторі. Потім буде суд і він визначить міру покарання замовниці вбивства.

Валентин Наумович щиро радів, що вбивства не сталося й товариш його сина живий. А щодо строку, який отримає Ліна, йому байдуже. Чоловік взагалі збирався подавати на розлучення. Ось такий висновок зробив через двадцять один рік життя під одним дахом з розлучницею та віроломною звабницею пан Лісогір.

Та Ліна Жур навіть з ізолятора не припиняла хлюпати своєю підлістю. Вона добровільно зголосилася на нове зізнання й уже без свідків виклала слідчому нові факти. Керівництву справа здавалася доволі легкою й зовсім не виглядала резонансною. Тому розслідування довірили молодому слідцу, що лише стажувався. Саме він і отримав ексклюзивну інформацію про участь в замаху на життя цілої родини – відомого чорнобильця й мецената Гребенюка Олега Самійловича. Це була помилка Ліни, а для слідства просто бомба!

Жур визнала, що прохала допомоги у Годзіли та вказала у своєму телефоні контакт його помічника. Ніхто чомусь не звернув уваги на не видалене повідомлення, щодо адреси на Заболотного. Дата й час розмови з помічником ката, дійсно доводили участь у справі пана Гребенюка.

До маєтку відправили наряд, та коли дідуган виїхав до поліціантів на галявину, в своєму візку, слів він не підбирав. Без матюків це звучало приблизно так:

– Хто ви взагалі такі, щоб мене допитувати? Та я лише зроблю один дзвінок і від ваших пик залишаться брудні плями! Гурич, де мій телефон? А де мій клятий помічник? – розгублено крутив потворною головою власник дачі.

– Вашого помічника ми вже затримали за співучасть у підготовці

замовного вбивства. А якщо ви збираєтеся зателефонувати своєму другові, підполковнику Швецю, то він наразі у від'їзді. Тут ми дійсно не встигли. Ще вчора полетів до Еміратів і скоріше за все буде оголошений до міжнародного розшуку. Звісно не лише по цій справі. За ним тягнеться такий шлейф порушень виконання службового обов'язку, що той хвіст видно аж сюди, – спокійно пояснював Годзілі старший слідчий, котрий спеціально приїхав на затримання «шанованого» громадянина столиці.

Коли потворний дід почув все це – він побілів, посинів й присутні зрозуміли, що пора викликати швидку, поки не пізно. Інакше один з головних фігурантів справи віддасть душу на суд Божий прямо на цій галявині й посадити його за злочини буде доволі проблематично. Хоча насправді він уже й так сидів у інвалідному візку.

Ось до чого призводять вкрадені у держави та людей великі статки. А ще страшні гріхи перед молоденькими дівчатами та їх родинами. І взагалі: хто знає якої довжини список пред'явить цій тварюці Господь, коли той постане перед його судом?

Невдовзі на галявину прибула швидка й констатувала, що пан Гребенюк через повторний інфаркт, впав у глибоку кому. Так його й повезли та до кінця своїх нищих днів він до тям більше не приходив. Ось і виніс Господь вирок, термін якого був не пожиттєвий, а вічний.

Вранці, коли черговий розносив їжу до камер, він відчинив віконце й побачив лише ноги, що теліпались у приміщенні вдалині.

– От блін! І чого їх тягне вкорочувати собі віку саме на моїй зміні? – заматюкався він та пішов доповідати про суїцид затриманої.

Це виглядало дивно, бо ще вчора ввечері Ліна Жур була в бойовому настрої та жартувала, що скоро вийде на волю, а тепер зависла в петлі, зроблений з власного простирадла. Знову прийдеться писати купу пояснювальних та й місячної премії не бачити як власних вух! Даною ситуацією тюремники були дуже незадоволені!

Пан Лісогір отримав сумний телефонний дзвінок на роботі. Він підвівся, потім сів. Мабуть, це була їх спадкова реакція, бо саме так відреагував

колись на гидке відео про Яну його син. Те, котре надіслала тепер вже небіжчиця Ліна Жур.

Валентин Наумович наразі розумів, що подавати на розлучення йому вже не потрібно. Лісогір-старший десятиліттями терпів потворну жінку поруч, але після замаху на єдиного сина, зненавидів її й тепер не заплакав, а спокійно сказав:

– Достукалася відьма! Туди тобі й дорога...

– Що, перепрошую? – почув з трубки голос слідчого. – Чекаю Вас сьогодні в районі шістнадцятої години, для оформлення паперів. Зможете?

– Та запросто! – завзято вимовив Лісогір-старший і ледве стримався, щоб не сказати: «З великим задоволенням».

Артем з Яною в цей час були ще на Заболотного. Вони вже спакували свої речі в коробки та валізи й ще раз переглядали варіанти квартир. Знову телефонував батько:

– Синку, де ви зараз?

– Поки на Заболотного. Речі ми вже зібрали, та поки не визначились куди везти. Підшукали кілька варіантів. Збираємось їх побачити, – відповів син.

– Тьомо, не треба нічого шукати. У тебе є свій дім – наша квартира. Будете жити там, де ти виріс. Не можу сказати там, де тебе любили... Але я тебе завжди любив. Всі страхіття залишились позаду. Тільки-но сповістили: здохла твоя мачуха в ізоляторі, викликають папери оформляти. Я її відразу спалю, – завівся Лісогір-старший.

– Тату, прошу, не хвилюйся так! Нічого собі новина. Але ж є ще осокорківська потвора й він не відчепиться, хоч і каліка, – радився з батьком Артем.

– Синку, а ви телевізор взагалі не вмикаєте? Учора ввечері по всіх міських каналах передавали. Йому були висунуті серйозні звинувачення й він переніс новий напад та впав у глибоку кому. Як тобі така новина?

Не думаю, що його челядь схожа на італійську мафію та організує вендету за пана. Тому й кажу: закінчилося все відразу! Ну, звісно нас ще потягають трохи різні служби, але ти скасовуй свої оглядини та збирайся додому. Я консьержу залишу ключі.

Всю розмову бідолашна Яна крутилася навколо Артема й нічого не розуміла. Вираз його обличчя був то суворий, то схвильований, але точно не веселий. Вагітна жінка останнім часом не встигала оговтатись від страхіть та відчувала нове нещастя.

Коли Артем відключив зв'язок, він підхопив Яну на руки й заколисав як маленьку дитину, бо навіть з донечкою всередині ця дивовижна жінка й досі була тендітна, наче весняна бджілка.

– Що? Тьомочко, що? Кажи! – просила вона своїми неймовірно синіми очима, а Лісогір згадував чомусь, як вперше побачив ці очі в «Максимумі».

– Все, моя чарівна квітко! Закінчилося панування мороку! Ми з тобою будемо щасливі, вільні й живі. Нам не треба шукати чужу оселю й ховатися більше непотрібно. Тварюки отримали по заслугі. Вибач, я ж водій-далекобійник! Ну, що з мене візьмеш? – натхненно жартував він.

Потім розповів своїй ввічливій половинці все більш-менш виховано, але тепер точно радів, що життя звернуло на рівну дорогу. Так інколи кажуть водії.

ЕПІЛОГ

Ніхто й ніколи не дізнається, що Ліна Жур не сама вирішила вкоротити собі віку. Такий вирок виніс їй могутній та потворний осокорківський дід, за зраду, й наказ миттю виконали. Він звик, що в житті силою нахабства та грошей можна безкарно творити ниці справи й страшні злочини. Але цього разу карма дала якийсь збій і його вірні поплічники або самі згинули або кинули його на самоті.

Валентин Наумович Лісогір залишив свою трикімнатну квартиру родині улюбленого єдиного сина, а сам купив недалеко однокімнатну так, щоб будь-якого часу міг брати красивий рожевий візочок та катати

прекрасну синьооку внучку серед високих каштанів та рідних дворів.

На прохання Артема він змінив стелу на могилі коханої дружини й тепер замість дурного напису «Гарних снів...» художник викував її прекрасне усміхнене обличчя, а напис був віршований та закінчувався словами: «Прости, кохана, я чекаю зустрічі з тобою...» Він заповів Артему і Яні, щоб коли настане час, обов'язково поховали його у тій же могилі, так вони завжди будуть разом.

Після подібних змін мамина сестра, тьотя Віра, що брала безпосередню участь у становленні молодої родини Лісогирів, помирилася зі своїм зятем й інколи була гостею столиці. Та й вони всі збиралися купою і їздили дихати повітрям чистих полтавських степів.

Євген Топчій одужав без будь-яких наслідків для здоров'я й звісно одружився з вірною дівчиною Поліною та скоро справді замовив у дядька ліжечко вже для своєї малечі.

Артем Лісогир очолив батькову фірму і вони з Євгеном невтомно працювали над поповненням штату професійних водіїв, а в ангарах з'являлися все нові сучасні багатотонники. Бізнес вантажоперевезень розширився від Гольфстріму до Турецьких берегів.

Зі своєю потворною матір'ю Яна не помирилась. Не змогла вона пробачити рідній людині продаж в рабство за власні борги й такий страшний початок свого дорослого життя. Адміністраторка Римма виїхала кудись, а в розважального центру «Максимум» з'явився звичайний нормальний власник.

Звісно це місце не таке й визначне, але саме в ньому, серед розкиданих тарілок, почалася неймовірна історія Кохання двох на той час сумних і не дуже готових до прекрасних почуттів людей. Та сьогодні в залі накритий великий святковий стіл. Молоденькі офіціантки бігають і обслуговують гостей тому, що Артем та Яна Лісогир покликали їх відсвяткувати разом найголовнішу дату у житті – день їх зустрічі.

Всі тут усміхнені й піднесені, особливо ті два статних чоловіки, що сидять пліч-о-пліч. На руках в одного з них – гарнюня синьоока дівчинка, а в іншого – хлопчик з добрими карими очима. Так, Артем

Лісогір та Євген Топчій виглядають дуже щасливими, бо поруч з ними кохані дружини – Яна та Поліна.

Деякий час ці молоді люди були заручниками інтриг нищих створінь. Але тепер попереду в них ціле життя, повне бурхливих пригод та прекрасних змін. Добро знову перемогло, а зло покаране! І щоб там не було, але всі ми у житті заручники саме цієї істини.